"Dacă vor tăcea aceştia, pietrele vor striga."
(Sf. Evanghelie după Luca 19, 40)

CUVÂNTUL LEGIONAR

Periodic al Românilor naţionalişti creştini
- în duhul NAŢIONAL CREŞTIN al lui Corneliu Zelea Codreanu -

Anul III, Nr. 41, IANUARIE 2007 Apare la **jumătatea** lunii **1,5 RON** (15.000 lei vechi)

Director: NICADOR ZELEA CODREANU

CUPRINS:

Editorial: AVEM DREPTUL LA EXISTENŢĂ!

Majoritatea (sau chiar marea majoritate a românilor) a primit cu satisfacţie declaraţia d-lui Băsescu de **condamnare a comunismului ca "ilegitim şi criminal"**. Fără doar şi poate, eram cu toţii convinşi demult de acest lucru şi în special cei care l-au trăit de la "cap la coadă". Sunt tineri care nu prea ştiu despre ce este vorba, şi pentru care această precizare, această caracterizare fără echivoc, de "ilegitim şi criminal", poate fi suficientă – sau, altfel privind lucrurile, poate reprezenta o lespede mare şi grea deasupra unui mormânt sau un fel de a spune: *"Noi ne-am făcut şi ultima datorie, l-am condamnat, l-am îngropat, este un subiect închis pe veci!"*

Nu putem să nu ne întrebăm: ***oare este suficient acest gest?***

Cel puţin naţionaliştii români cu vederi prolegionare nu trebuie să meargă cu raţionamentul mai departe?

Lăsăm la o parte faptul că **până nu demult eram declaraţi criminali tocmai pentru lupta noastră împotriva acestui flagel** şi a promotorilor lui, **dar acum când, vezi Doamne, ni se recunoaşte oficial justeţea liniei noastre de luptă (indirect, bineînţeles)** şi ne declară ca atare, ***care sunt măsurile reparatorii?***

Nu cerem despăgubiri ca mulţi care s-au îmbogăţit după revoluţie pe spinarea unui popor amărât, dar ne cerem dreptul la existenţă; "prietenii prietenilor mei sunt prietenii mei" Bineînţeles ne lipsim de prietenia cu actualii actori de pe scena politică cu cea mai mare plăcere şi cu o şi mai mare îndreptăţire, ***dar după ce declari comunismul ca pe un regim criminal, ce este logic să faci?*** Să accepţi că toţi marii şi chiar mai micii luptători anticomunişti care au plătit cu viaţa, nu pot fi aruncaţi la gunoi, şi de cine: de cei care până mai ieri asasinau în numele internaţionalismului socialist şi care astăzi au devenit la fel de

devotaţi şi "hotărâţi", dispuşi să aplice tot felul de legi restrictive în numele aceluiaşi ideal, al internaţionalismului capitalist. Pe cine îşi închipuie că păcălesc? ***Promotorii comunismului de ieri sunt promotorii mondialismului de astăzi!*** Oare să fim atât de indiferenţi şi de orbiţi încât să nu observăm acest lucru? Uşor de observat, căci sunt ca "păduchele pe frunte":

- luptători împotriva creştinismului şi a Bisericii Creştine, căutând orice ocazie de a lovi în credinţa noastră milenară;

- luptători împotriva românismului pe care îl declară "naţionalism", transformând această noţiune într-un epitet incriminator echivalent cu "criminal",

- mari umanitarişti foarte preocupaţi de soarta şi viaţa minoritarilor dar pe care nu îi vei auzi în veci văitându-i pe bieţii români,

- oportunişti politici, trădători de orice şi pe oricine, dispuşi la orice compromis, având ca unică preocupare şi ca unic ideal propria persoană, dispuşi în anumite situaţii să calce pe cadavre ca să-şi atingă scopurile.

Priviţi-i cu atenţie, sunt aceiaşi de ieri şi de azi, hotărâţi să ne impună un anumit fel de gândire şi de trai, duşmani ai "românilor absoluţi" (după cum îi numea Petre Ţuţea pe legionari).

Cine îşi închipuie că aceştia sunt exponenţii propriilor lor convingeri se înşeală amarnic: sunt totdeauna servitorii "mai catolici decât Papa" ai planurilor iudaice de reacaparare a României, potenţial refugiu din calea unui război devastator în Orientul Mijlociu.

Aceştia sunt oamenii, în marea lor majoritate intelectuali, care prin corul lor strident, mincinos şi iraţional, menţin o atmosferă de adversitate la adresa ideilor naţionaliste.

Cea mai simplă, directă şi logică deducţie după declararea comunismului ca "ilegal şi criminal", ar fi fost recunoaşterea dreptului la existenţă a celui mai mare, mai activ şi mai eficient luptător anticomunist - am numit Mişcarea Legionară!

(continuare în pag. 2)

Nicador Zelea Codreanu

Ideologie

TÉL MAÎTRE, TÉL VALET

Să nu îşi închipuie cineva că am vrea să începem să ne ocupăm de activitatea autodeclaratului "şef", dl. Şerban Suru. Dacă domnia sa o face la adresa noastră şi la adresa altor organizaţii, este treaba domniei sale. *A deschis cutia Pandorei: ne obligă să îi citim publicaţia* ceea ce din punctul nostru de vedere este bine, iar din punctul de vedere al domniei sale, al lui Sima şi al simismului, o catastrofă.

Cu o consecvenţă nedezminţită, fiecare evocare a lui SIMA provoacă reacţii contrare scopului propus; citez din *"Obiectiv"* simist:

"Horia Sima nu a avut o atitudine de opoziţie totală faţă de regimul ILIESCU, încercând să descopere dacă se poate colabora cu acesta în "chestiunea naţională". El explică lui Traian Golea poziţia moderată adoptată" şi îl citează pe SIMA:

<<Citind declaraţiile mele, ai văzut că sunt moderate. Evident că dizidentii noştri de la Cuvântul Românesc urlă tot timpul: Jos Iliescu! , dar ce pun în locul lui?

Ai văzut că liberalii s-au dat cu tovarăşii, iar în ceea ce priveşte ţărăniştii, sunt tot atât de parşivi, urmând linia rabinului Rosen (n. n.: ??) *Actualul regim* (atenţie, la 24 ian. 1992) *nu poate fi răsturnat decât printr-o revoluţie. Din cauza mizeriei, ţara e coaptă pentru revoluţie* (n. n.: ??!) *dar consecinţele unei noi revoluţii în România ar fi foarte grave pentru însăşi existenţa statului român. Vor sări toti vecinii şi nu va mai exista România. De bine, de rău, mai avem încă un stat.>>"* încheiat CITATUL din SIMA.

Să nu observi că publicarea gândirii simiste în această problemă este o catastrofă ireparabilă?! Te duce cu gândul la o superficialitate în gândire inacceptabilă, iar dacă aş fi un fost "şofer de Salvare" demn de tot dispreţul, aş fi zis că o tâmpenie mai mare nici nu putea face prof. Suru.

Să o luăm pe bucăţele:

- SIMA încearcă *"să descopere dacă se poate colabora cu ILIESCU în chestiunea naţională."*

Să ne amintim, cu oroare, cum a mers Sima totdeauna "pe linia Mişcării Legionare" sau pe o linie de "compromis şi de compromitere" condamnată de doctrina legionară şi de Căpitan fără echivoc:

1) Se întoarce precipitat în ţară din primul refugiu (1939) punându-se la dispoziţia lui Carol al II-lea, **încercând să zălogească Legiunea acelui mare criminal al legionarilor, în speranţa unui post de ministru pe care îl şi primeşte!**

2) Trimite pe Nicolae Pătraşcu în ţară după 1944 încercând să vadă ***"dacă se poate colabora cu comuniştii"*** (recte Ana Pauker), care dă liste cu 10.000 de legionari (baza începerii genocidului comunist împotriva membrilor şi simpatizanţilor Mişcării Legionare), în vederea "colaborării" ulterioare - **tot în speranţa că va putea să ocupe o funcţie importantă, chiar şi alături de comunişti.**

3) Ideea sus-amintită, consemnată de declaraţia citată în care ***Sima doreşte să descopere dacă se poate colabora cu regimul neo-comunist de după 1990!***

Trecem la analizarea declaraţiei consemnate mai sus:

Citâm: *"Ţara este coaptă pentru revoluţie"* - spune marele comandant în 1992.

Trebuie să fii complet idiot ca, după "revoluţia" din 1989, la doi ani, să declari că "ţara este coaptă pentru revoluţie".

Când îl mai auzim pe Sima vorbind sau propunând soluţia *"revoluţiei"*?

Oricând după moartea Căpitanului, declarând că *"Ardealul este gata de revoluţie"*, că *"ţara este pe picior de revoluţie"* - când vrea să justifice **atentatele din oct. – nov. 1938** care forţează pe Carol al II-lea să grăbească **asasinarea lui Corneliu Zelea Codreanu.**

Să nu uităm **"revoluţia"** a cărei paternitate şi-o revendică, **de la 3 sept. 1940**, unde, ca de obicei, trimite la moarte pe alţii, comandând **atacarea autorităţilor cu mâna goală** sau cu un pistol la cinci oameni.

Să nu uităm **"revoluţia" din 21 ianuarie 1941** când încearcă să îl răstoarne de la putere pe Antonescu, trimiţând la moarte şi apoi la închisori mii şi mii de legionari, pe care reuşise să-i păcălească, în pofta lui nemărginită pentru putere şi mărire. Trimite oameni neînarmaţi să lupte împotriva Armatei române! Oribil!

Să mai pomenesc de **armata "Guvernului de la Viena"** care, din fericire, nu a intrat în luptă, şi care putea să ajungă faţă în faţă cu Armata română?

Altă tâmpenie patentată: *"Vor sări toţi vecinii şi nu va mai exista România".*

Care vecini, în contextul anului 1992, ar fi putut să atace România?!

Toţi erau după schimbări şi frământări interne, în curs de clarificare a propriilor situaţii, nu îi putea trece nimănui prin cap declanşarea unui război - neluând în calcul puterile majore care nu ar fi admis modificarea graniţelor existente!

Revin la idee: să întrevezi o soluţie în alianţa LEGIONARILOR cu regimul ILIESCU dezvăluie, de fapt, gândirea dintotdeauna a lui SIMA, confuză, criminală şi FĂRĂ NICI UN FEL DE LEGĂTURĂ CU GÂNDIREA ŞI DOCTRINA CĂPITANULUI pe care îl evocă fără ruşine, căutând să aibă o justificare pentru a se numi legionari.

De pe această poziţie total diferită de idealurile legionare pentru care mii sau zeci de mii de martiri au ieşit în calea morţii cu pieptul goale, mai **au incalificabila neruşinare să numească pe cei care nu au acceptat CATASTROFA SIMISTĂ drept "dizidenţi".**

Nu pot să închei aceste rânduri fără să constat *că singura perioadă în care Sima nu a spus prostii, care să aibă efect de bumerang asupra sa şi, prin consecinţă, asupra adepţilor săi, se situează după* ***anul 1993.***

Nicador Zelea Codreanu

***

AVEM DREPTUL LA EXISTENŢĂ! **(continuare din pag. 1)**

Campioni ai luptei anticomuniste în perioada interbelică, victime ale represiunii iudeo-comuniste în principal până la mijlocul anilor `60, dând pe altarul patriei sute de mii de martiri, **ne cerem dreptul, ca o consecinţă logică a recunoaşterii rolului criminal al comunismului, la o schimbare radicală a statutului nostru pe scena politică a ţării!** Este dreptul consfinţit de sângele a cel puţin 300.000 de martiri-eroi.

P.S.: *Culmea perfidiei:* ***dl. Băsescu****, în textul de prezentare a condamnării comunismului,* ***pe linia adoptată de slugărnicie în faţa iudaismului mondial, aminteşte de evreii trăitori în comunism ca de nişte victime, alături de români!***

Nu putea să piardă ocazia de a-şi manifesta disponibilitatea la compromis; să transforme călăii în victime, într-un moment istoric, corespunde cinismului de care dispune dl. preşedinte.

De fapt pe noi nu ne miră, căci ***manifestarea antiromânismului domniei sale, atunci când în balanţă se află presupusul său popor şi poporul lui Israel, este de notorietate publică.***

***

ÎN ATENŢIA CITITORILOR:

Datorită felului nepotrivit de repartizare în Bucureşti a publicaţiei noastre, am fost nevoiţi să schimbăm sistemul de distribuţie, după cum urmează: s-a restrâns numărul de puncte de distribuţie de la cca. 100, la 13, având în vedere că la unele unităţi ajungeau câte 2-3 exemplare.

De aceea publicaţia se distribuie prin următoarele centre Rodipet:

1. P-ţa Română - coloane;
2. Batiste - Proiecţia pe N. Bălcescu - Restaurant Pescarul;
3. Sf. Gheorghe;
4. Universitate;
5. Piaţa Română - Staţia Metrou - Staţie R.A.T.B.;
6. Aurel Vlaicu - Şos. Pipera - Staţia de Metrou;
7. Dorobanţi - Piaţa - Radu Beller;
8. Unirea;
9. Complex - Piaţa Bucur Obor;
10. Piaţa Reşiţa - Cap linie troleibuz;
11. Sf. Gheorghe - Bd. I.C. Brătianu - Staţie R.A.T.B.;
12. Drumul Taberei 34;
13. Calea 13 Septembrie - Intersecţie Şos. Panduri.

Prin contract, Rodipet este obligat să afişeze "Cuvântul Legionar" (ca, de altfel, orice publicaţie). *Ne veţi face un serviciu amintind acest lucru vânzătorului, atunci când este cazul.*

Vă mulţumim!

CONTRIBUŢII FINANCIARE LA EDITAREA "CUVÂNTULUI LEGIONAR"

Am înfiinţat această rubrică pentru a putea să mulţumim pe această cale susţinătorilor publicaţiei noastre!

Îi vom publica pe donatori în trei feluri, după importanţa donaţiei sau ***după dorinţa de confidenţialitate (sau nu) a fiecăruia:*** există două opţiuni: publicarea numelui şi eventual localitatea sau adresa, sau publicarea unui pseudonim sau motto care să vă reprezinte. *Opţiunea pentru unul din modurile de mai sus vă poate fi asigurată prin conţinutul informaţiilor pe care ni le trimiteţi.*

Adresa este cea de la abonamente (ultima pag. a revistei), pe numele lui Nicolae Badea, secretarul de redacţie.

Redacţia vă va trimite prompt chitanţa de confirmare*, dacă are unde.*

Vă mulţumim!

Alţi DONATORI:

D-na Clingher Zota – 30 euro

Dl. Neagu – Germania – 10 euro.

LEGIONARI ŞI SIMIŞTI

Un tânăr cu pretenţii de istoric al Mişcării Legionare, numit *Octavian LIXEANU*, a produs **luna trecută** un articol pe tema "***Mişcarea Legionară în postcomunism***", în publicaţia lui Şerban SURU, "*OBIECTIV LEGIONAR*".

"Istoricul", pozat pe prima pagină a "*Obiectivului*" în cămaşă verde, este înregimentat în gruparea **simistă** a lui Şerban Suru şi îmi aminteşte de remarca făcută de Nae Ionescu pe marginea lucrării unui student la Filosofie care era comunist: "*Dragul meu, marxist eşti, dar filosof nu vei fi niciodată*". Parafrazându-l pe Nae Ionescu, Octavian Lixeanu este simist, şi tocmai de aceea nu poate fi istoric: articolul său este scris după modelul lansat de epigonul Căpitanului, adică **falsificând** (mai mult sau mai puţin abil) **adevărurile care nu convin simiştilor:**

1) Legionari şi simişti

1) Se afirmă că Nicador Zelea Codreanu şi-a exprimat dorinţa de a reînvia organizaţia legionară, "*deşi Mişcarea Legionară funcţiona şi avea şi un şef în persoana lui Şerban Suru*".

Noi nu avem nimic comun cu acea mişcare denaturată de aberaţiile simiste, şi nu îi contestăm nici d-lui Suru, nici altcuiva, şefia asupra a ceea ce înţeleg a numi simiştii Mişcarea Legionară, aşa cum nu ne simţim obligaţi să contestăm şefia d-lui Tăriceanu în cadrul PNL.

Mişcarea s-a scindat după instalarea lui Sima la şefie, odată cu gravele şi repetatele lui abateri de la principiile legionare. *Şi cum mărul rău le strică şi pe cele bune, o parte dintre legionarii mai puţin formaţi sufleteşte l-au urmat, iar altă parte l-a părăsit, revenind, în mod firesc, la sănătoasele norme morale ale Fondatorului.*

A trecut de atunci jumătate de secol., dar unitatea Mişcării nu s-a mai refăcut.

2) Apelul nostru la unitate

Apelul de la Iaşi din 8 nov. 2000, lansat de Nicador Zelea Codreanu menţionează extrem de clar că **unirea propusă de noi era o unire de eforturi în acţiunile comune (cum ar fi manifestaţia împotriva homosexualităţii, comemorarea Căpitanului, aniversarea Legiunii etc.), şi nu un melanj de concepţii**. Să mă exprim însă mai pe înţelesul d-lui "istoric" Lixeanu şi al altora asemeni dumisale: dacă un autobuz s-a împotmolit în noroi, se dau toţi jos şi împing, fără a se întreba ce convingeri au, iar după ce autobuzul a pornit, îşi continuă drumul, coborând apoi la destinaţie şi rămânând fiecare cu concepţiile personale.

Apelul, precum se vede, le este bine cunoscut. **N-au luat însă nici o poziţie faţă de această mână întinsă ani de zile!** Nu numai că ei nu şi-au manifestat vreodată dorinţa de a trece peste "ceea ce ne desparte" şi a "cultiva ceea ce uneşte", dar nici măcar la acţiuni comune nu au vrut să participe.

3) Motivul respingerii unităţii

Autorul pretextează că simiştii s-ar fi simţit jigniţi de serialul "*Sunt simist dar mă tratez*" în care "*Horia Sima este atacat virulent şi pus la zid prin reproducerea de citate din scrierile sale*".

Dar Apelul de la Iaşi a fost lansat în 2000, iar serialul despre Horia Sima a fost lansat 4 ani mai târziu, deci este o minciună sfruntată că serialul ar fi motivul pentru care simiştii n-au răspuns Apelului!

În paranteză fie spus, chiar nu este de înţeles de ce-i deranjează pe simişti faptul că am pus "faţă în faţă" Fondatorul Mişcării cu cel care a condus-o după asasinarea acestuia! Că doar ei susţin că "Sima e fidelul continuator al Căpitanului"! Sau nu?! Şi nu e de înţeles nici de ce-i "jigneşte" reproducerea de citate din cărţile lui Sima (citate absolut exacte şi complete, cu indicarea paginii!)! Oare pentru că realitatea supără al naibii uneori, pe unii...?

Dar legionarul nu fuge niciodată de adevăr, oricare ar fi, şi îşi recunoaşte întotdeauna greşeala, cu orice risc. Şi nu poţi atunci să nu te întrebi: ***Ce soi de legionari or mai fi şi ăştia care se supără când le citezi din şeful lor*** şi care nu pot privi adevărul în faţă, ascunzându-se după deget şi după lozinci?!

În concluzie, dl. Suru, asemeni exemplului personal oferit de "Comandant", fuge de răspundere şi vrea musai, împotriva evidenţei, să ne scoată tot pe noi vinovaţi de lipsa lui de reacţie la Apelul nostru.

4) Comandantul, comandantul!

Cum adică "*deşi nu a fost provocat de nimeni, Nicador Codreanu a lansat un atac ruşinos la adresa Comandantului*"?!

Păi deschideţi orice număr din lunile iulie şi septembrie - a oricărui an - al altei revistei simiste, "*Permanenţe*", şi nu veţi vedea altceva decât o îngrămădire de laude neroade la adresa "Comandantului"! Veniţi la parastasele Căpitanului organizate de simişti şi veţi auzi de fiecare dată "Comandantul, Comandantul" (deşi, accentuez, e vorba despre parastasul Căpitanului, nu al lui Sima, şi deşi nu Sima a fost Şeful Căpitanului, ca să fie citate părerile lui despre Căpitan)! Intraţi pe internet şi veţi vedea o sumedenie de site-uri care sunt pline până la refuz de Sima! Toate acestea nu sunt provocări? Să menţii cultul celui care a distrus legendara Mişcare a Căpitanului şi să pretinzi că eşti legionar, nu este o provocare?! Să împuiezi capul tinerilor cu prostii şi să "confunzi" revoluţia morală a Căpitanului cu revoluţia cu petarde a lui Sima de la 3 sept. 1940, să afirmi că fuga şefului în portbagajul unei maşini lăsându-şi camarazii în închisori din cauza incapacităţii de a conduce, având însă apoi pretenţia de a comanda de la mii de km distanţă, oare aceasta să fie linia legionară?! Acesta să fie ţelul?! ***Aici deja nu mai este vorba despre persoana măruntică a lui Sima, ci despre modul lui - şi, implicit al simiştilor - de a înţelege lumea şi de a acţiona, şi e evident că există în această privinţă o diferenţă de la cer la pământ între legionari şi simişti.***

5) Senatul Legionar

Nu a fost reînfiinţat de Nicador Zelea Codreanu, aşa cum fals afirmă O. Lixeanu, ci de **dr. Ionel Zeana, ultimul comandant legionar făcut de Căpitan, în 2002, reunind toate gradele legionare făcute de Căpitan, vechi legionari şi fraţi de Cruce, din ţară şi străinătate. *Au fost invitaţi chiar şi simiştii mai luminaţi să facă parte din acest Senat.*** Faptul este bine cunoscut din paginile revistei noastre, dar simiştii – care ne urmăresc atent şi sunt la curent cu tot ceea ce scriem, aşa cum s-a văzut – ***denaturează iarăşi adevărul, cu rea credinţă, în specificul spirit simist***, şi asta pentru a afirma că este "*o parodie a Senatului Legionar*".

Ne cerem scuze că n-am putut să înviem din morţi celebrii membri ai Senatului din anii 30, din vremea Căpitanului!

Conform definiţiei termenului "parodie", s-ar fi putut califica astfel Senatul doar dacă dr. comandant legionar Ionel Zeana l-ar fi reînfiinţat cu intenţia de a ridiculiza Senatul Căpitanului – ipoteză absolut aberantă; utilizarea termenului este improprie şi dovedeşte agramatismul d-lui "istoric".

Parodie este însă mimarea legionarismului tradiţional sub auspiciile deviaţiei simiste!

Ne întrebăm de ce îl deranjează atât pe domnul simist Senatul? Pentru că ştie că Suru n-are legitimitate nici măcar în mişcarea simistă, şeful recunoscut de toţi vechii simişti fiind Mircea Nicolau? Sau pentru că Sima n-a avut Senat, rupând astfel tradiţia Căpitanului?

Tot în legătură cu Senatul, domnul "istoric" simist are tupeul să afirme că "*asupra bătrânilor legionari care s-au adunat în jurul său planează suspiciunea colaborării cu fosta Securitate*". Evită însă să dea măcar câteva nume, probabil de frica unor procese pentru calomnie. Dar pentru a-şi păstra fie şi o umbră de credibilitate - necunoscând probabil proverbul "cu o floare nu se face primăvara" - se încumetă să lovească măcar în dr. Şerban Milcoveanu, o personalitate celebră a epocii Căpitanului, şef al studenţimii pe ţară în 1937-1940, martor direct şi incomod al trădărilor lui Sima, autor al numeroase cărţi pe această temă, motiv pentru care simiştii s-au străduit mereu să-i murdărească imaginea. Doctorul nonagenar, extrem de amabil şi de înţelept, n-a dat măcar un c...at (vorba lui Ţuţea) pe aiurările unor oarecari, şi tânărul Lixeanu crede că poate profita de această atitudine pentru a da şi el cu bâţul în baltă, dar... nimic nu saltă! Ca istoric, ar fi trebuit să ştie (sau măcar să se informeze) că medaliile pentru "eliberarea de sub jugul fascist" 1954 nu au fost date de Securitate (?!), şi că au fost conferite tuturor celor (100.000 de ofiţeri!) care au luptat alături de Aliaţi pentru recuperarea Transilvaniei! Faptul că a primit această medalie şi dr. Milcoveanu, combatant pe frontul de Vest, nu ajută absolut deloc susţinerea "tezei" cu Securitatea.

6) Visul unei nopţi de vară

Se pretinde că "*Nicador Zelea Codreanu s-a adresat lui Şerban Suru pentru ajutor la înfiinţarea periodicului Cuvântul Legionar, făcând promisiunea de a nu-i ataca pe simişti*"!

Domnule Suru, aţi dat cumva vreun leu (vechi!) pentru revista noastră? Ne-aţi făcut dvs. distribuţia? Aţi dactilografiat vreun rând pentru noi? Aţi pus vreo pilă la autorităţi pentru apariţia revistei? Ne-aţi învăţat, poate, alfabetul?! Pentru Dumnezeu, ce anume aţi făcut pentru revista noastră, ca să ştim şi noi?! Nu de alta, dar legionarul este recunoscător celui ce-l ajută (aşa cum nu-i poate suferi pe fanfaroni şi zvonişti).

Orice om normal nu poate să nu se întrebe cum să-i fi promis Nicador Zelea Codreanu lui Şerban Suru că nu-i va ataca pe simişti?! Cu alte cuvinte, revista noastră ar fi apărut condiţionată de atitudinea faţă de dl. Suru!! Cum spune românul uluit, ca ce chilipir?! De unde şi până când?! Oare ce putea oferi "marele şef" la schimb, pentru o promisiune de non beligeranţă?! Să declare!!

Vorbind extrem de serios, VĂ SOMĂM, pe această cale, domnule SURU, să precizaţi imediat, în scris:

- Concret, ce anume v-a solicitat Nicador Zelea Codreanu, ca "ajutor"?

- Aţi acordat vreodată vreun "ajutor" lui Nicador Zelea Codreanu, şi dacă da, în ce-a constat?

Şi menţionaţi clar, vă rog, dacă ar fi apărut sau nu revista noastră fără "ajutorul" (extraordinar) al dvs.!

7) Inventatorul parastaselor

Iată, în sfârşit, afirmaţia care, deşi plasată aşa, anapoda, pe la mijlocul textului, este cheia articolului pe care l-am analizat până acum: "*organizaţia condusă de Nicador Codreanu nu face altceva decât să copieze acţiunile întreprinse anterior de alţii: editarea de reviste, organizarea de parastase, comemorări, conferinţe. Toate acestea au fost făcute de cei din jurul lui Şerban Suru...*" bla-bla-bla.

Afirmaţia este "istorică" (se putea altfel? că doar este făcută de un "istoric"...) Deşi eu aş numi-o "epocală"...

Să fi inventat dl. Suru şi subalternii săi presa?! Sau parastasele?! Poate conferinţele?!

Bineînţeles, domnule, Suru şi ai lui! Ei le-au inventat pe toate, pornind de la conferinţe şi tipărirea de texte! Au inventat chiar şi parastasele! Şi asta chiar cu mii de ani înainte de a se naşte!

De când am aflat ce extraordinare invenţii personale le datorăm, mă tot întreb cum am putea să-i ajutăm să fie recunoscuţi, în sfârşit! De către cine are căderea în acest caz special!

Nicoleta Codrin

Zig-zag pe mapamond

ITINERAR ITALIAN (V): NEAPOLE – PAESTUM

(continuare din numărul trecut)

NEAPOLE

Pornind din centrul orașului, care adăpostește portul, te întâmpină ***Castelul Nuovo***, construit în 1282, care este și centrul politic citadin. Aici, în *Sala dei Baroni*, cu o suprafață imensă, își ține ședințele Consiliul Municipal, dar se spune că fondatorul edificiului, Carol I de Anjou, a poruncit și una dintre cele mai sângeroase execuții. La intrarea în această fortăreață impunătoare se găsește ***Arcul de Triumf***, singurul arc renascentist construit vreodată la intrarea într-un castel, ridicat între 1454-1467 pentru a comemora înfrângerea francezilor de către Alfonso I.

În imediata apropiere se află ***Teatrul San Carlo***, cel mai mare teatru de Operă din Italia și unul dintre cele mai frumoase din lume. Totul este acoperit cu catifea roșie și ornamente aurite, cu șase rânduri de loji ce se înaltă din scenă. A fost construit în 1737, cu o acustică perfectă.

Peste drum se află ***Galeria Umberto I***, ridicată în 1887 după un desen neoclasic similar celui al fratelui său din Milano. Construcția a fost bombardată în timpul celui de-al doilea război mondial.

Palatul Regal, cu fațada roșie, a fost ridicat în anul 1600 și are opt statui care înfățișează cele opt dinastii napolitane. Scările sunt monumentale, din marmoră, și ușile din bronz.

Castelul dell'Ovo, de pe țărm, este utilizat pentru congrese științifice. Forma sa ovală (de unde și numele) a fost comandată de către vice-regele spaniol Don Pedro de Toledo, în 1532.

Muzeul Național de Arheologie este unul dintre cele mai mari muzee din lume și găzduiește cele mai interesante descoperiri din orașele antice Pompei și Herculaneum, precum și exemplare frumoase de sculptură grecească. O "excursie" în muzeu durează o dimineață întreagă.

Bisericile din Neapole, ca în oricare oraș italian, oferă date despre specificul vieții italiene.

În Italia vizitarea unei biserici, o scurtă spovedanie, o reverență în fața altarului reprezintă ritualul **zilnic** pentru foarte mulți.

Spațiul nu-mi permite să vorbesc, pe larg, despre toate bisericile pe care le-am vizitat. Amintesc, deci, doar de câteva:

Monteoliveto este o bogăție de monumente renascentiste, cu fresce de Vasari și jilțuri din lemn încrustate cu scene biblice.

Gesu Nuovo este o biserică din sec. al XVI-lea, interiorul având un design unic, fiind tot atât de larg pe cât este de adânc. Marmora colorată și frescele luminoase par să urce, în spirală, spre cupolă.

Biserica Santa Chiara a fost fondată între 1310–1328 și a fost locul preferat de închinăciune al nobilimii napolitane.

La rândul său, ***biserica San Pietro a Maiello*** construită între 1313-1316, are unul dintre cele mai frumoase tavane din Italia.

Domul din Neapole este un depozit gotic de relicve din fiecare perioadă istorică a orașului. Într-o capelă se păstrează capul Sfântului Ianuarius, sfântul patron al orașului.

Altă biserică este ***San Lorenzo Maggiore***, și ea impunătoare prin măreție și bogățiile din interior.

Mă opresc aici, nu fără a aminti de pizza napolitană care, se spune, nu are rival. Secretul constă în faptul că este făcută cu mozzarella proaspătă (o altă specialitate a regiunii), și în modul de coacere: într-un cuptor de forma unei movile, la foc de lemne.

POMPEI - HERCULANEUM

Din Neapole se pot face excursii de o zi în împrejurimi, în locuri încărcate de istorie și de frumuseți naturale unice. O zi durează vizitarea **vulcanului Vezuviu** și a orașelor antice Pompei și Herculaneum. Autobuzele ce pleacă regulat din gara Ercolano te lasă în apropierea craterului, de unde mai sui 20 de minute pe o potecă bătătorită. *Fumarole* (rotocoale de fum) dispersate în jurul marginilor craterului indică faptul că vulcanul este încă activ și poate erupe din nou. Ultima erupție a avut loc în 1944.

În anul 79 d. Hr., Vezuviul a erupt cu o formidabilă putere acoperind cu lavă și cenușă cele două orașe de la poalele lui, Pompei și Herculaneum. Redescoperite în sec. al XVI-lea, după anii de săpături care au urmat, s-a realizat o imagine apropiată a vieții orașului roman în sec. I. Când îl străbați, te duce lesne gândul la înflorirea lui de acum două milenii, dovadă vie fiind străzile pavate, trotuarele largi, un stadion, două teatre, temple, băi, bordeluri. Cei mai mulți turiști zăbovesc în *Villa dei Misteri*, cu fresce colorate, zece dintre acestea înfățișând inițierea mireselor în misterele

dionisiace.

Herculaneum are aceleași coordonate ca și Pompei, cu deosebirea că, în locul caselor compacte sunt vile ale politicienilor bogați. Numele orașului derivă de la eroul Hercules și a fost numit, inițial, Heracleea de către fondatorii săi greci. În *casa Sonnatico*, frescele înfrumusețează pereții și mozaicuri ca niște covoare acoperă podelele.

CAPRI

Insula Capri este sufocată de turiști. Se ajunge aici după o călătorie de aproape o oră cu vaporul. Clima sa blândă, vegetația luxuriantă și coasta aparent inaccesibilă atrag vizitatorii de secole. Împăratul Tiberius s-a retras aici în anul 27 d. Hr. pentru a se lăsa în voia orgiilor secrete, așa cum susțin unii istorici. Se văd astăzi ruinele vilei lui, dar cea mai frumoasă priveliște a orașului este oferită de *Grotta Azzurria* (Grota Albastră), o peșteră situată pe malul mării, pe care lumina sa misterioasă a făcut-o celebră.

O altă insulă din Golful Neapole este ISCHIA, mai mare decât Capri, celebră pentru izvoarele sale termale.

A treia insulă, cea mai mică, este PRACIDA, cu plaje frumoase din nisip fin - pe care însă eu nu am vizitat-o.

COASTA AMALFI

O altă excursie, pe coasta Amalfi.

Orășelul **SORENTO** este un loc de refugiu după hărmălaia și căldurile toride ale Neapolelui, liniștit și răcoros, cu lămâi, cu o plajă mică și multe cafenele. Coasta este impresionantă și se mândrește cu unele dintre cele mai spectaculoase peisaje din Italia. Șoseaua își păstrează distanța deasupra malurilor și urmează cu încăpățânare fiecare cotitură înspăimântătoare a țărmului.

Se ajunge la **POSITANO**, cu case așezate în semicerc, într-un golfuleț cu numeroase hoteluri și priveliști minunate. Apoi șoseaua trece prin câteva tunele și ajunge la *Grotta di Smeraldo*, celebră pentru lumina sa verzuie.

În sfârșit, **AMALFI**, un mare centru turistic. ***Domul din Amalfi*** **are o criptă cu trupul Sfântului Apostol Andrei, adus în 1208 de la Constantinopol**, înconjurată de mozaicuri frumoase.

Cel mai frumos oraș de pe coasta Amalfi este **ROVELLO**, celebru pentru arhitectura, grădinile și admiratorii săi. ***Catedrala*** este apreciată pentru ușile sale de bronz, realizate în 1179.

SALERNO - PAESTUM

În fine, o altă zi este rezervată, în întregime, vizitării orașului Salerno și Templului lui Neptun din Paestum.

Din Salerno Aliații au început asaltul împotriva trupelor germane din Italia, la 9 sept. 1943. Localitatea are una dintre cele mai frumoase

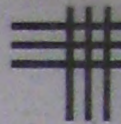
Catedrale din Italia, având un *atrium* cu 28 de coloane.

Templul lui Neptun din Paestum a fost construit de către greci, în sec. V î. Hr., din travertin roșu, a cărui căldură încântă ochiul turistului. **El este punctul final în marele tur al Italiei, pe care m-am străduit să-l redau într-o formă cât mai concisă** *(și, totuși, au fost necesare 5 episoade!).*

Emilian Ghika

CORNELIU ZELEA CODREANU – "PENTRU LEGIONARI" (IX)

(continuare din numărul trecut)

PRIVELIŞTI DIN VIAŢA PUBLICĂ ROMÂNEASCĂ

*"Erau **trei partide mai mari:*** liberal, averescan şi naţional ţărănesc. Pe lângă ele şi altele mai mici.

În fond, nu exista între ele nici o deosebire. Numai formele şi interesele personale le deosebeau. Acelaşi lucru sub alte forme. Nu aveau nici măcar justificarea unor păreri deosebite.

Singurul lor mobil sufletesc adevărat era: religia interesului personal, pe deasupra oricăror dureri ale ţării şi a oricăror interese ale neamului.

De aceea spectacolul luptelor politice era dezgustător. Fuga după bani, după situaţii personale, după avere şi plăceri, după pradă, dădea un aspect de duşmănie neasemuită, acestor lupte.

Partidele apăreau ca adevărate cete organizate care se învrăjbeau, se mâncau şi se luptau unele cu altele pentru pradă.

Numai lupta pentru neam sau pentru orice ideal, care depăşeşte interesul, egoismul şi poftele personale, este blândă, cuviincioasă, **nobilă** şi fără dezlănţuire oarbă de patimi. **În ea poate fi pasiune, dar nu patimă oarbă şi josnică.**

Aspectul de vrăjmăşie şi de josnicie al acestor lupte putea fi o dovadă suficientă, că ele nu se dădeau în lumea unui ideal înalt şi sfânt şi nici în aceea a principiilor, ci în adâncul cel mai trist al celor mai neruşinate interese personale.

Lumea politicienilor trăieşte în lux şi în petreceri scandaloase, în imoralitatea cea mai dezgustătoare, pe spinarea unei ţări din ce în ce mai demoralizată. Cine să se mai ocupe de nevoile ei?

Politicienii **aceştia cu familiile şi cu agenţii lor, au nevoie de bani. Bani pentru petrecere, bani pentru a-şi întreţine clientela politică, bani pentru voturi,** bani pentru cumpărarea de conştiinţe omeneşti.

Rând pe rând, cetele lor se vor năpusti şi vor spolia ţara.

Aceasta va însemna, în ultimă analiză, guvernarea ei, opera de guvernare. Vor secătui bugetele statului, ale prefecturilor, primăriilor.

Se vor înfige ca nişte căpuşi în consiliile de administraţie ale tuturor întreprinderilor, de unde vor încasa tantieme, de zeci de milioane, fără nici o muncă, din sudoarea şi din sângele muncitorului istovit.

Vor fi încadraţi în consiliile bancherilor jidani, de unde vor primi jetoane, de alte milioane şi zeci de milioane, ca preţ al vânzării lor de neam.

Vor da naştere la afaceri scandaloase care vor îngrozi lumea. Corupţia se va întinde în viaţa publică a ţării ca o plagă, de la cel mai umil slujbaş şi până la miniştri. **Se vor vinde oricui. Oricine va avea bani, va putea să-i cumpere pe aceşti monştri şi prin ei ţara întreagă.** *De aceea, când ţara stoarsă nu va mai putea să le dea bani, vor ceda consorţiilor de bancheri străini, rând pe rând, bogăţiile pământului şi cu ele şi independenţa noastră naţională.*

O adevărată pletoră de oameni de afaceri se va întinde ca o pânză peste toată România, care nu vor mai munci, care nu vor mai produce nimic, ci vor suge vlaga ţării.

Acesta este politicianismul.

Jos, se vor întinde: mizeria, demoralizarea şi deznădejdea. Vor muri copiii cu zecile de mii, seceraţi de boli şi de mizerii, slăbindu-se astfel puterea de rezistenţă a neamului în lupta pe care o duce singur în contra poporului jidănesc organizat şi susţinut de politicianismul înstrăinat şi de tot aparatul de stat.

Cei câţiva oameni politici cinstiţi, câteva zeci, poate chiar conducători de partide, nu vor mai putea face nimic. *Vor fi nişte biete marionete în mâna presei jidăneşti, a bancherilor jidani sau străini şi a propriilor lor politicieni.*

Această batjocură, această demoralizare, această infecţie, va fi ***susţinută, pas cu pas, de toată falanga jidănească, interesată la distrugerea noastră, pentru a ne lua locul în această ţară şi a ne fura bogăţiile.*** *Prin presa ei, care a uzurpat rolul presei româneşti, prin sute de fiţuici imunde, printr-o literatură atee şi imorală, prin cinematografe şi teatre provocatoare la desfrâu, prin bănci, Jidanii au devenit stăpâni în ţara noastră.*

Cine să se opună? Astăzi când ei sunt pregătitorii dezastrului şi apariţia lor e semnalul morţii noastre naţionale, cine să le apară în faţă?

Va trebui să vină o zi, când legionarul va şti să stea faţă cu acest monstru, şi să se încingă cu el la luptă pe viaţă şi pe moarte. Singur, el." (pg. 240 - 242)

"Neputând învinge în viaţă fiind, vom învinge murind.

Am trăit, aşadar, cu gândul şi cu hotărârea morţii. Aveam soluţia sigură a biruinţei pentru orice împrejurări. **Ea ne dădea linişte, ea ne dădea tărie.** ***Ea ne va face să zâmbim în faţa oricărui vrăjmaş şi a oricăror încercări de distrugere."*** (pg. 244)

DISCIPLINA ŞI DRAGOSTEA

"Toată istoria socială a omenirii e plină de lupte, având la bază cele **două mari principii care caută să-şi facă loc unul, în paguba celuilalt: principiul autorităţii şi principiul libertăţii.**

Autoritatea a căutat să se extindă în dauna libertăţii. Iar aceasta, la rândul său, a căutat să limiteze cât mai mult puterea autorităţii. Aceste două, faţă în faţă, nu pot însemna decât conflict. (...)

A orienta o mişcare după unul sau celălalt din aceste două principii, înseamnă a continua linia istorică de turburări şi războire socială. Înseamnă a continua pe de o parte, linia de tiranie, împilări şi nedreptate, iar pe de alta, linia de răzvrătire sânge şi de permanent conflict.

Mişcarea Legionară nu se întemeiază exclusiv nici pe principiul autorităţii şi nici pe acela al libertăţii. ***Ea îţi are temeliile înfipte în principiul DRAGOSTEI. În el îşi au rădăcinile, atât autoritatea, cât şi libertatea.***

DRAGOSTEA nu poate aduce nici tiranie, nici împilare, nici nedreptate, nici răzvrătire sângeroasă, nici războire socială. Ea nu poate însemna niciodată conflict.

Există şi o concepţie ipocrită a principiul dragostei practicată de tirani şi de evrei care, necontenit şi sistematic fac apel la sentimentul dragostei altora, pentru ca la adăpostul acestuia să poată urî şi împila nestingheriţi.

Dragostea aplicată însemnează pace în suflete, în societate şi în lume.

Pacea nu mai apare ca o biată expresie a unui echilibru mecanic şi rece între cele două principii: autoritate şi libertate, condamnate la veşnică războire, adică la imposibilitate de echilibru.

Pacea nu ne va da o justiţia, ci numai bunătatea şi dragostea, pentru că justiţia e foarte greu să se realizeze integral şi chiar dacă s-ar găsi un aparat de realizare perfectă a acesteia, este imperfect omul, care, neputând-o sesiza şi aprecia, va fi un veşnic nemulţumit.

Dragostea nu desfiinţează însă obligaţia de a fi disciplinat, după cum nu desfiinţează obligaţia de a munci sau pe aceea de a fi ordonat. (pg. 250 - 252)

"DISCIPLINA este o îngrădire a noastră, fie pentru a ne conforma unor norme etice de viaţă, *fie pentru a ne conforma voinţei unui şef.*

În cazul întâi o practicăm pentru a ne urca pe înălţimile vieţii, *în cazul al doilea, pentru a obţine succesul în luptă: cu natura sau duşmanii.*

Pot fi o sută de oameni care se iubesc între ei ca fraţii. Dar în faţa unei acţiuni, e posibil ca fiecare să aibă câte o părere. *O sută de păreri nu vor birui niciodată.* Dragostea singură nu-i va putea face biruitori. Este nevoie de disciplină. Pentru a birui trebuie să-şi însuşească toţi o singură părere, aceea a celui mai experimentat dintre ei, a şefului.

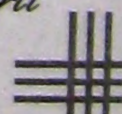
Disciplina este chezăşia biruinţei, pentru că ea asigură unitatea efortului.

***Disciplina nu înjoseşte pentru că te face biruitor.* Şi dacă biruinţele nu se pot câştiga decât cu jertfă, disciplina este cea mai mică dintre jertfele pe care un om poate să le facă pentru victoria neamului său.**

Dacă disciplina este o renunţare, o jertfă, ea nu înjoseşte pe nimeni. Pentru că orice jertfă înalţă, nu coboară. (pg. 252)

(continuare în nr. viitor)

Pagină realizată de Cuibul "Vestitorii"

Calendar legionar - Ianuarie

Ca în fiecare an, pe data de 13 ianuarie (la ora 10) am organizat o slujbă de pomenire - oficiată la Biserica Dichiu de lângă sediul nostru, a marilor personalități legionare trecute în veșnicie în această lună (Ion Moța, Vasile Marin, Vasile Cristescu, Ionel Zeana), cărora le aducem și un mic omagiu scris.

Cu același prilej l-am pomenit și pe dragul nostru camarad, RADU CONSTANTIN DEMETRESCU - jurist și doctor în Economie, cercetător științific, legionar și membru al colegiului de redacție, autorul articolelor noastre de istorie națională și internațională, sufletul petrecerilor, un generos Mecena (evocat în nr. din febr. 2005, cu ocazia trecerii sale în veșnicie), care a împlinit pe data de 22 ianuarie doi ani de la despărțirea de noi,

ca și pe fiul lui Ion Moța, ing. MIHAI MOȚA, care s-a stins din viață în urmă cu 15 ani, pe aceeași dată ca și celebrul său tată, ca remarcabil și demn urmaș al eroului legionar.

***

În ian. 2004 am prezentat biografia completă a lui Ion Moța și Vasile Marin, în ian. 2005 am publicat fragmente din notele lor de pe frontul spaniol, iar anul trecut am făcut o sumară trecere în revistă a atrocităților săvârșite de comuniști în războiul civil din Spania. Anul acesta vă oferim scurte evocări ale celor doi cruciați moderni care au căzut eroic pe frontul spaniol pentru apărarea creștinismului.

ION MOȚA (1902 – 13 ian. 1937) – doctor în Drept, avocat, **publicist** (autor al numeroase articole grupate în cartea *"Cranii de lemn"*), **comandant legionar al Bunei Vestiri, unul dintre fondatorii Legiunii**, cel mai îndrăgit camarad al Căpitanului, **primul șef al Frățiilor de Cruce pe țară, șeful regiunii Muntenia.**

Instalat definitiv în București, Moța își împarte timpul între munca grea pe care trebuia să o depună pentru întreținerea familiei, pentru care avea un adevărat cult, în toată accepția cuvântului, și interesele superioare ale Mișcării.

Repede se grupează în jurul lui întreaga acea falangă de tineri intelectuali, care se încorporează în Legiune, formând, împreună cu alte câteva elemente vechi ale Legiunii, cuibul "*AXA*". Pe lângă revista cu același nume, în care Moța își va publica atâtea din articolele sale strălucite, cuibul va fi un laborator de studii și discuții al Mișcării. Moța era nu numai șeful cuibului "Axa", ci și spiritul rector al acestei valoroase publicații. **(continuare în pag. 9)**

(Evocare de A. Vântu)

VASILE MARIN (1902 – 13 ian. 1937) - doctor în Drept, avocat, **publicist** (autor al numeroase articole grupate în celebra carte legionară *"Crez de generație"*), **comandant legionar, șeful organizației de București și Ilfov a Partidului *Totul Pentru Țară*.**

Prin 1928 Vasile Marin fusese unul dintre șefii de cabinet ai lui Iuliu Maniu, în timpul scurtei treceri a acestuia ca prim-ministru al întâiei guvernări național-țărăniste. Marin era acolo, nu ca un chivernisit politic, ci ca un ideolog convins de posibilitățile de reînnoire a țării prin punerea în practică a conceptelor statului țărănist, stat rămas o himeră, care slujise doar drept steag, fâlfâit în vânturile propagandelor electorale de opoziție, uitat totalmente odată cu venirea la putere și începuturile de înfruptare din bunurile guvernamentale.

Dezgustat de cele văzute și trăite, părăsește Partidul Țărănist și pleacă la Paris unde își pregătește un strălucit doctorat în Drept.

La începutul lui 1933 intră în Mișcarea Legionară. Se impune rapid prin diversitatea activităților sale: conferințe, scrisori, muncă fără preget la loc de ascultare sau de conducere. (...)

Urcam adesea dealul Cotrocenilor, către modesta locuință a lui Vasile Marin și a părinților săi. (...)

În odaia îngustă în care locuia, cu dușumele de scândură, albe de frecătură, se pătrundea direct din tinda la fel de curată, parcă mereu proaspăt văruită, mirosind a levănțică și a flori de câmp. Încăperea se deosebea de o chilie monahală prin mulțimea cărților și revistelor răvășite cam peste tot.

(continuare în pag. 9)

(Evocare de ing. comandant legionar Virgil Ionescu, șeful regiunii Dobrogea, în revista *"Pământul strămoșesc"*, seria nouă, Buenos Aires, 1952)

VASILE CRISTESCU (1902 – 26 ian. 1939) – doctor în Istorie, prof. universitar, cel mai apreciat colaborator al lui Vasile Pârvan, autor al cărților *"Istoria militare a Daciei romane"* și *"Viața economică a Daciei romane"*, **comandant legionar**, șeful jud. Vlașca, **vicepreședintele Partidului *Totul Pentru Țară*** (expresia politică a Mișcării) și **șef al Comandamentului Legionar de prigoană** (1938), asasinat prin trădarea lui de către Horia Sima (amănunte în cartea de memorii *"Cal troian intra muros"* - preot comandant legionar al Bunei Vestiri și secretarul Partidului *Totul Pentru Țară*, Ion Dumitrescu-Borșa, și în nr. din ian. 2004 al revistei noastre – declarația martorului la tragicul eveniment, av. legionar Nicolae Coterbic, membru al Senatului Legionar).

IONEL ZEANA (1912 – 8 ian. 2003) – medic, poet, pictor, deținut politic, **comandant legionar**, autorul Marșului Taberelor Legionare, **cel care a reînființat Senatul Legionar** în țară după 1989, primul șef al Senatului Legionar, cel în fața căruia am depus legământul de legionari.

Ca în fiecare an, vă oferim altă poezie din creația regretatului nostru camarad:

CÂNTEC DE LOGODNĂ CU MOARTEA

Eu m-am logodit cu tine,
Moarte, zână de smarald,
Într-o zi cu zări senine
Zugrăvite-n aur cald,

Ca o splendidă fecioară,
Cu cercei lungi în urechi,
Când doineau înalt prin țară
Codrii mândri, codrii vechi...

Feti-Frumoși, sub bolți de ramuri,
Cetluiau ca în povești,
Dârji, cu mâinile pe flamuri.
Jurăminte haiducești.

Ce lumini purtau pe gene
Și în inimi ce văzduh,
Când sorbeau chemări codrene
Și sufla prin veac alt duh!

Era duh de primăvară,
Duh de noui ctitorii,
Înfloreau sus, peste țară.
Crengi de zodii aurii.

Viforos tuna-n baladă
Sfarmă-Piatră din povești.
Când pe cruce și pe spadă
Pâlpâiau lumini cerești.

Făureau alte calende,
Tinerii iluminați
Și creșteau în veac legende
Cu arhangheli cruciați.

Parcă legiuni de îngeri
Coborâseră în lut,
Neamul din dureri și plângeri
Să-l înalțe sus pe scut.

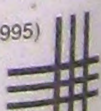
Drepți, cu fruntea luminoasă,
Peste-al cărnii vânat spasm,
Te cântau ca pe-o mireasă
Pentru nunta lor de basm,

Și, vrăjit de-a ta chemare,
M-am încolonat și eu
În cohortele prin care
Cuvânta-n veac Dumnezeu.

Hei, m-am logodit cu tine,
Moarte, într-o zi de mai.
Când doineau înalt în mine
Codrii pe-un picior de plai!

Dârz, cu paloșul și scutul,
Fulger veacul cel năuc
Și-ți aștept senin sărutul
Alb pe fruntea-mi de haiduc.

(din vol. *"Golgota românească"*, Buc., 1995)

BOII LUI PITAGORA – BILANȚ RETROSPECTIV

1. EUROCUVIOSUL SPIRIT AL CIREZII

Un manifest polemic gândirist aducea, mai demult, în discuție un precedent cu valoare alegorică. De când Pitagora "*a sacrificat o turmă de boi, mulțumire zeilor, pentru descoperirea nemuritoarei teoreme a ipotenuzei, boii de pretutindeni se agită înspăimântați de orice noutate*", de orice idee aflată în avans, de orice propunere în avangardă, de orice punct de vedere mai radical, cutremurați de perspectiva hecatombei. Simbol definitiv de comportament inert, ***boii lui Pitagora*** pot fi, așadar, îndeobște, invocați pentru a marca orice alergie la schimbare.

Pitagora își mâna însă turma la altar în perimetru helenic. Pe și mai balcanicul nostru *plai cu boi*, lucrurile s-au mai modificat întrucâtva. Într-un intermitent context eminamente agrar, precum cel care a precedat actualei eurointegrări și cum este de presupus că va fi și cel care îi va succeda, boul nu poate fi decât un inevitabil simbol de belșug.

Îngrijorătorul bilanț bovin al anului care a trecut ne obligă să actualizăm însă și alte valențe simbolice ale blândului animal imparicopitat.

Supus, pe rând, ambelor tipuri de semnificații, boul trăiește, astfel, în emblemă, împăcat cu destinul său sacrificial. *Sacrificat ca prinos ca ofrandă în hecatombă, ori sacrificator - când taie brazda noilor semănături.*

Boul devine, astfel, oricum, simbolul unui nou început și-l putem invoca acum, în prag de An, mai mult ca oricând. Paradoxul așijderea îngrijorător care se adaugă, este acela că anul în care am intrat este, de pe-acum, sub semnul *porcului*.

Și noi dar, eurocolindători, inocenți și novici, troieniți, dacă nu de zăpezi, cel puțin de excesivul noian de "eurosănătăți" și "eurofericiri" care ne-a copleșit, marcându-ne definitiv pragul dintre ani ("euromultiplicați" și ei, pentru conformitate), suntem gata să ignorăm (prin ce "eurolapsus"?) o lapidară urare strămoșească, mai simplă, mai neaoșă și mai solidară: "*Lângă boi v-alăturați!*"

Boii tematici ai acestui text nu sunt însă boii de Plugușor, ci boii lui Pitagora, și ei tot niște bucolici euroboi.

2. CIREADA DIVERGENTĂ SAU UNUL "HĂIS", ALTUL "CEA"

Deci, mai înainte chiar de a întreprinde o bipolară prognoză a eurointegrării, s-ar putea aborda, mai clar, incerta perspectivă a situației noastre financiare. De unde rezultă, cu necesitate, că ne vom putea înjuga, alternativ, fie la un patriarhal și prosper car cu boi, fie vom nimeri în gard, pe termen lung și mediu, precum faimoasa oiște a lui Eremia, după cum integrarea care ne UEește ne va aduce fie beneficii foarte importante, fie, probabil, în același timp, va scădea drastic puterea de cumpărare a veniturilor reale ale tuturor românilor, care se vor reduce, cert, în perspectivă, cu aproximativ 10%. Un val de produse noi va apărea pe piață, mărind în mod necesar, concurența internă. Odată absorbită în UE, bucolica Românie, va putea fi percepută ca o vastă piață, ori, mai exact, ca un vast obor, cu 22 de milioane de locuitori, care trebuie convinși să consume produse venite de prin toată Europa: euroboi contra euroi. Și fiindcă tot vorbim de funie în casa spânzuratului, carnea de vită se va scumpi cu cel puțin 15%. Pronosticul ascensional al prețurilor nu se limitează, însă, aici, urcând, în continuare, vertiginos: factura la gaze, electricitate ori energie termică vor atârna greu în buzunarele românilor europeni, fenomen aflat în dependență directă de alinierile de prețuri cu UE, rămânând apoi de văzut când se aliniază și salariile...

Orice cetățean străin sau firmă a unui stat membru, persoană juridică sau constituită în conformitate cu legislația României, *va putea dobândi drepturi de proprietate asupra terenurilor, în aceleași condiții cu cele prevăzute de lege pentru cetățenii români*, producându-se, în fapt, o adevărată inflație a cererii de terenuri, al căror preț, automat și efectiv, va exploda.

BOUL

Prea cuvioase bou, mi-ești drag, pe cât de blândă
Mi-așterni în suflet pace și vigoare,
Solemn purtând masiva ta orândă,
Liber străjer pe șesuri roditoare.

Smerit te-nchini l-a jugului osândă,
Plugarul pururi grav supus te are;
Pe cât te-mpunge el, pe-atât răspunde
Ochiul tău pur, rotit fără întrebare.

Cu fraged abur reavăn, nara neagră
Sufletul fumegă și-un imn vioi,
Mugind, printre văzduhuri lin se pierde

Si-n ochi, dinspre lăuntruri, se încheagă
Asprimi domoale, oglindind apoi
Dumezeiești pășuni, tăceri de tihnă verde.

Giosue Carducci
traducere de Cristiana Hâncu

3. CINE FURĂ AZI UN OU, MÂINE VA FURA UN BOU

Prinși în iremediabila dilemă a vocației boului pitagoreic, ori a euroconformismului blajin, putem desluși chiar din acest unghi, un, oricum inutil, bilanț retrospectiv al corupției, presupunând că pășind în Noul An, început, efectiv, într-o zi de luni, s-a putut acredita falsa impresie că am fi pășit cu dreptul, trezindu-ne, derutați și mahmuri, imediat după Revelion, de-a dreptul în Europa.

Citând din foaia Cațavencilor, reproducem dintr-un parodiat "Raport Teșmeneanu": "Drumul furăciunilor de la Hidroelectrica a fost deschis pe când Călin Popescu Tăriceanu încă actual prim-ministru era ministrul Industriei. Dar ceea ce s-a întâmplat după venirea lui Dan Ioan Popescu la cârma furtului a însemnat o dezvoltare exponențială a productivității".

A plouat, din belșug, în presă, cu telefoanele interceptate ale lui Dinu Patriciu, încremenit într-un eternizat proces, s-au înregistrat pe peliculă interioarele lui Adrian Năstase din celebra stradă Zambaccian, al cărui scandal a explodat în mass-media, tot inutil, însumându-se la celălalt capitol al "foloaselor necuvenite primite în campania electorală." Traian Băsescu a decolat, primăvăratec, spre Viena, într-un avion sanitar, luna septembrie s-a încheiat, festiv, cu salata de boeuf a francofoniei, iar în decembrie, Tăriceanu s-a operat la Bordeaux. Nimeni nu se lasă dus, ca boul, la tăiere. În cireada autohtonă, bântuie decizant, teama de hecatombă. Până și faimosul ex-președinte al "Măi, animalelor!", sărac și cinstit, este mai bogat decât în urmă cu un an. Nivelul de trai mai ridicat i-a permis să achiziționeze, în leasing, o limuzină Wolkswagen Passat de aproape 30.000 de euroi, din trei indemnizații și o pensie.

Până una alta, în chip profilactic și în incidența proverbului citat în subtitlu, robinetul banilor care ne vor UEblagoslovi va putea fi deschis abia în momentul în care fiecare dintre instituțiile responsabile cu administrarea lor își va publica un "ghid al solicitantului de fonduri".

4. EUROCAI SAU EUROBOI CONTRA EUROI

Paricopitat sau imparicopitat, supraperformant în herghelie sau cireadă, iată cum corupția, generalizată la toate nivelurile a reușit să transforme și emblematicul animal, pe tot parcursul anului trecut, într-un alt corp delict al îmbogățirii fără cauză. Sute de țărani din județele Covasna, Mureș, Sibiu, Brașov și Caraș-Severin au bătut palma pentru o afacere în pagubă: și-au dat caii "bolnavi" pentru câteva sute de lei. Italienii cumpărători le promiseseră despăgubiri de la stat, niciodată achitate, prin programul manifest al înșelătoriei anului: "cai bolnavi pentru Europa". O stranie anemie infecțioasă, a "cailor verzi pe pereți", manifestată pasămite prin imunodeficiență, netransmisibilă de la cal la om, ci doar prin sânge, prin vampiricul procedeu al înțepăturii insectelor, permitea folosirea în alimentație a cărnii cailor infectați. Potrivit angajamentelor asumate față de UE, exemplarele infectate trebuiau sacrificate, pentru a preveni extinderea bolii, carnea putând fi comercializată cu incalculabile profituri externe.

Veterinarii au procedat, ca pe timpul colectivizării, la "rechiziționarea" forțată a animalelor așa-zis "seropozitive", aplicând și amenințând cu amenzi pentru împotrivire. Astfel, mii de țărani din Transilvania au fost trași pe sfoară și obligați să renunțe la cai, pe motiv că animalele ar fi bolnave, pretinzându-se că numărul cazurilor de anemie infecțioasă, s-ar ridica, în România, la 15.000 de capete de ecvine. Rezultatul a fost praful de pe tobă drept despăgubiri și nimic altceva decât potcoave de cai morți, fiecare dintre păgubiți primind câteva sute de lei, un dosar inutil și restul doar promisiuni. Ministerul Agriculturii a oprit, încă de la jumătatea anului trecut, despăgubirile, pe motiv că "înainte de a fi sacrificate, animalele deveniseră proprietatea italienilor".

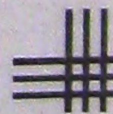
5. BOUL ȘI VIȚELUL, ÎNTR-UN EXEMPLAR EXERCIȚIU DE JURNALISM

Și, pentru a reveni, mai spre bătătura noastră, din aceste hoinăreli de prin întreaga ogradă recent integrată, să observăm cu uimire, cum, vorba poetului, o precară "foaie a viţelor de pripas" se preocupă intens de soarta *caprei vecinului*.

În "*Obiectivul*" pe care și-l publică, insistent, la două luni, Șerban Suru, revistă în colaj continuu, *confecționată exclusiv cu foarfeca și tubul de pelicanol*, a apărut, în luna decembrie, un decupaj articulat la nesfârșit din texte juxtapuse, mai exact directorul publicației a avut inițiativa de a constitui conținutul cvasiexclusiv al revistei dintr-un copios fragment din performanta lucrare de licență a redactorului șef al aceleiași foi, Octavian Lixeanu. Fostul student al Facultății de Științe Politice, s-a ocupat meritoriu, de un inabordat domeniu de cercetare, neinvestigat, până acum, prin chiar stricta sa actualitate și *lipsa distanței și, deci, a imparțialității* consecutive: "*Mișcarea Legionară în postcomunism*". Și, pe cale de consecință, adoptând tehnica unui demers științific nul (*un sursierism recent, de cea mai proastă calitate*), autorul tezei enumeră, succesiv, originea, activitatea, tendințele și direcțiile principalelor grupări de sorginte legionară, apărute în ultimii 17 ani.

Îndrăzneața metodă este descriptiv-expozitivă. *Sursele* - de foileton și *zvonistică*. Neutralitatea demersului - de "insider", autorul fiind iremediabil înregimentat într-unul din cuiburile starostelui său, în același timp și director de conștiință. *Unicul izvor de documentare - opiniile de nezdruncinat ale acestuia* (pe care ucenicul le adaugă la cele trăite și observate cu evident partizanat ofensiv). Imparțialitatea perspectivei - practic inexistentă. Rezultatul - o proiecție inacceptabilă a unui dialog monocord al ciracului cu "maestrul" său, declarat cu de la sine putere drept "șef al Mișcării Legionare". Cu un astfel de performant aparat analitic, această clonă imperfectă a propriului său șef, declară Senatul Legionar reînființat în țară după 1989 de ultimul comandant legionar al Căpitanului, dr. Ionel Zeana, "o simplă parodie a Senatului înființat de Căpitan în anii `30 ai veacului trecut", țintă resentimentelor și al calomniilor nefiind alta decât dr. Șerban Milcoveanu, a cărui formidabilă baterie cerebrală este de fapt cauzatoarea complexului de puer senex al tandemului celor doi colaboratori: *parodia boului, conform fabulei, e chiar vițelul.*

Cristiana Hâncu

CULTUL EROILOR

Motto: *"Nu-i uitați pe cei căzuți în război:*
Lăsați-le, din când în când, un loc liber la masă
Ca și cum ar fi vii printre noi,
Ca și cum s-ar fi întors acasă."
Nichita Stănescu

M-am bucurat mult când, după perioada comunistă care propaga ateismul și distrugea bisericile din centrul vechi al Capitalei, unele biserici seculare legate de istoria țării, mai ales cele amplasate în nordul țării și făcând parte din patrimoniul UNESCO, au fost refăcute și admirate de turiști din toate colțurile lumii.

Nu s-a făcut însă absolut nimic cu monumentele, foarte numeroase, care au avut menirea să cinstească sutele de mii de eroi care și-au dat viața în timpul primului război mondial, pentru Marea Unire.

Pierderile armatei române, în campania 1916 - 1919 au fost de peste 300.000 de ofițeri și soldați (un număr și mai mare de morți s-a înregistrat în rândurile populației civile, din cauza tifosului exantematic, foametei și frigului).

Grozăvia dezastrului provocat de primul război mondial a sensibilizat întreaga opinie publică mondială, inclusiv cea românească, comemorarea celor căzuți fiind reglementată juridic.

România a fost una dintre primele țări unde s-a înființat o structură specializată: în **sept. 1919** a fost înființată ***Societatea "Mormintele celor căzuți în război"*, sub înalta ocrotire a Reginei Maria și prezidată de Patriarh.** În 1927, prin *"Legea asupra regimului juridic al mormintelor de război"*, instituția și-a schimbat denumirea în **Societatea *"Cultul Eroilor"***, pentru ca în 1940 să se transforme în ***Așezământul Național Regina Maria pentru Cultul Eroilor*, instituție a statului.**

Printr-o muncă tenace și entuziastă, Societatea "*Cultul Eroilor*" a reușit să amenajeze sute de cimitire și monumente în majoritatea localităților României Mari.

Nu putem totuși să nu amintim faptul că Mormântul Ostașului Necunoscut din Capitală (parcul Carol) nu avea cruce. Trebuie știut și faptul că în iarna anului 1930, când legionarii au vrut să depună o coroană de flori la acest monument, au fost bătuți groaznic de către jandarmi (episodul fiind descris în cartea preotului instructor legionar Ilie Imbrescu, intitulată "Biserica și Mișcarea Legionară"). ***Dar alt fapt, mult mai grav, este acela că, după aproape 20 de ani de la terminarea războiului de întregire, legionarii, găsind pe muntele Susai multe oseminte ale ostașilor români, cartușiere și ranițe risipite prin pădure și, începând construcția unui mausoleu pentru a aduna sfintele oseminte, au fost din nou bătuți și apoi goniți de către jandarmi, iar osemintele au fost risipite din nou prin pădure!***

În 1948 **Așezământul** a fost desființat, iar Mormântul Ostașului Necunoscut a fost strămutat, în 1959, din Parcul Carol la Mărășești. **Treptat, comemorarea eroilor și-a pierdut importanța și semnificația de până atunci.** Îmi amintesc că, la începutul anilor '60, în peregrinările mele de-a lungul și de-a latul țării, am văzut numeroase cimitire, troițe, monumente și mausolee, toate create până în 1940. Despre felul cum arătau, mă abțin să scriu, **indiferența comuniștilor pentru cei care își dăduseră viața pentru întregirea țării fiind vizibilă în degradarea, tot mai accentuată, a tuturor edificiilor.** Ridicate cu precădere în locuri liniștite, la marginea orașelor sau șoselelor, ele deveniseră doar un reper în ajutorul iubitorilor de drumeție, sau prilej de a se construi lângă ele moteluri sau unități de alimentație publică. Cooperația de consum, în special, a creat astfel de popasuri turistice zgomotoase, perturbând, parcă, somnul cel fără de sfârșit al celor al căror piept a fost străpuns de gloanțele dușmanilor. Amintesc doar câteva din aceste unități comerciale care purtau denumirea locurilor sacre în conștiința noastră națională: Mateiaș (de pe vârful dealului de la marginea șoselei naționale ce leagă Câmpulung Muscel de Bran), Mărășești (unde eroii dorm în cripte, înfrățiți prin moartea glorioasă, în pacea netulburată de patimi), Tg. Ocna, Mărăști, Soveja, Toplița - și multe altele. Se făceau și glume ieftine: "Hai să bem o bere la mausoleu" sau "Aici (la restaurant) este mai bine ca dincolo (la mausoleu)". Comerțul ambulant era din plin reprezentat la aceste repere sacre, prin vânzarea covrigilor sau a micilor, dovadă a unei lipse crase de sensibilitate la care ajunseseră, de fapt, românii, cu privire la simbolurile naționale.

Începând cu 1990, cultul eroilor a fost reînviat – cel puțin de formă.

În 1991 Mormântul Ostașului Necunoscut a fost readus în Capitală, iar în 1995 Ziua Eroilor a fost proclamată sărbătoare națională.

Prin înființarea, în 2004, a ***Oficiului Național pentru Cultul Eroilor***, s-a creat cadrul juridic necesar reluării și continuării tradiției naționale în acest sensibil domeniu, întreruptă vreme de cincizeci de ani.

În urmă cu o lună, Mormântul Ostașului Necunoscut din Parcul Carol I a fost strămutat pe amplasamentul original din zona platoului înalt, unde fusese așezat inițial, la 17 mai 1923. Acesta este primul pas al unui demers mai amplu privind realizarea unui Memorial al eroilor neamului, readucând în conștiința oamenilor contribuția majoră a eroilor anonimi la crearea României moderne.

Se preconizează, totodată, ca lespezile foștilor demnitari comuniști din ansamblul monumental să fie înlocuite cu o expoziție dedicată marilor bătălii din istoria României.

Reamenajarea va mai cuprinde amplasarea în mausoleu a grupului statuar "Pe aici nu se trece" sculptat în 1924 de Ion Iordănescu, precum și deschiderea unei expoziții asemănătoare mausoleelor similare aflate în alte țări: Bulgaria (la Plevna), Franța (în Alsacia), Ungaria (la Budapesta) sau Cehia (Brno).

Eroi români înhumați în diferite state ale lumii

Dar osemintele ostașilor români nu se află numai în Franța, ci și în alte țări din Europa și chiar din Asia, mulți dându-și sufletul aici, departe de cei dragi și de țară: sunt înmormântați în afara granițelor țării aproximativ 134.064 de soldați și ofițeri, în 1871 de locații. Iată tabelul cu cei dispăruți în cruntele războaie (cifrele sunt, desigur, edificatoare):

EROI ROMÂNI ÎNHUMAȚI ÎN DIFERITE STATE ALE LUMII:

STATUL	NUMĂRUL CELOR ÎNHUMAȚI	LOCAȚII
Albania	103	4
Armenia	175	1
Austria	2703	84
Azerbaidjan	162	1
Belarus	188	1
Belgia	11	4
Bosnia	60	2
Bulgaria	8842	87
Cehia	3331	16
Franța	3643	46
Georgia	303	1
Germania	3808	23
Grecia	97	1
Italia	1921	65
Kazahtan	943	2
Macedonia	1114	7
Polonia	7273	19
Rusia	17400	112
Serbia	5090	18
Slovacia	16361	34
Slovenia	448	2
Turcia	423	7
Ucraina	38435	604
Ungaria	16235	480
1877 - 1878	3276	6
1916 - 1918	52577	448
1941 - 1945	73242	1417
Total (aprox.)	**129095**	**1871**

Notă: calvarul prizonierilor de război români în Alsacia - Lorena (1917 - 1918)

În urmă cu peste 30 de ani mă aflam într-o scurtă vizită la niște prieteni români din Strasbourg și am fost invitat de către aceștia să vizitez un mare cimitir românesc aflat în apropiere, în mica localitate Soultzmatt. Firește că nu puteam refuza această propunere tentantă de a vizita un cimitir militar românesc aflat pe pământ francez, despre existența căruia sunt convins că imensa majoritate a românilor nici nu auzise.

O mică precizare: **în aug. 1916**, poporul român s-a ridicat la luptă pentru realizarea unității naționale, iar ostașii români au dovedit că erau capabili să-și dea viața pentru acest ideal. **Zeci de mii de prizonieri români au fost duși în lagăre, trăind în cumplite lipsuri pe meleagurile Alsaciei și Lorenei - pe atunci germane.** Bineînțeles că prizonierii români ar fi preferat să cadă în luptă, căci o moarte eroică ar fi fost de dorit regimului îngrozitor la care au fost supuși, suferind de foame, fără îngrijire medicală, internați în barăci rău izolate termic și constrânși să execute corvezi istovitoare.

Și iată-mă în cimitirul de la Soultzmatt, excelent îngrijit de către primăria locală și unde, în fiecare an, în luna aprilie, pe data de 9, au loc mari ceremonii la care participă cu precădere români veniți de pe toate continentele, special pentru acest eveniment. (Pe data de 9 aprilie 1924, regele Ferdinand și regina Maria au fost oaspeții Alsaciei și s-au dus să se reculeagă în Val du Pâtre, unde au fost întâmpinați de gen. Berthelot, șeful Misiunii Militare Franceze din România între 1916 - 1918. După inaugurarea Monumentului, regina Maria a depus la marea cruce din cimitir o coroană imensă de cale și trandafiri, apoi a parcurs aleile cimitirului și a așezat pe toate mormintele buchete de garoafe roșii și albe.)

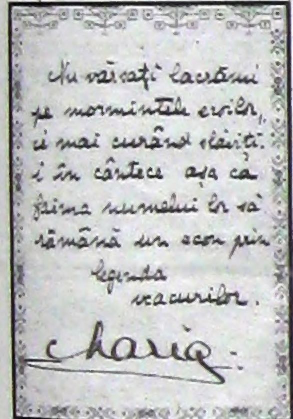
În cimitirul militar din Soultzmatt, lângă crucea străjuită permanent de drapelul Franței și drapelul României, pe trei plăci de marmură este consemnat sacrificiul prizonierilor de război români. **Prima amintește:** *"Cei 687 de prizonieri de război români care odihnesc în acest cimitir au murit, pe toți, din ian. 1917 până la sfârșitul acestui an. Ei au îndurat foamea, mizeriile, torturile"*. **A doua placă** aduce la cunoștință: *"Comitetul pentru mormintele românești din Alsacia, însărcinat de Guvernul României să reunească în acest cimitir morminte care se aflau, în 1919, în 35 de orașe și comune din Alsacia, a obținut dovada că toți cei ce odihnesc aici au murit după suferințe de nespus"*. **A treia placă** este mărturia sentimentelor reginei Maria a României: *"Departe de patria voastră pentru care v-ați sacrificat, odihniți-vă în pace, aureolați de glorie în acest pământ care nu vă este străin"*.

Cum cunoștințele mele despre cimitirul de la Soultzmatt erau ca și inexistente, le-am completat citind o carte scrisă de Jean Nauzille, pe care am cumpărat-o de la un mic magazin situat la intrarea în cimitir. Deși cartea tratează un subiect ale cărui surse sunt rare, reprezintă o contribuție prețioasă la cunoașterea unui capitol al istoriei suferințelor îndurate de către prizonierii români ai primului război mondial.

Bilanțul a fost tragic: din ian. 1917 și până în dec. 1918, în Alsacia și Lorena au murit 2344 prizonieri de război români (1180 în Alsacia și 1164 în Lorena). Tratamentul la care au fost supuși era de epuizare. Hrana consta, de multe ori, dintr-o fiertură de

napi şi o bucată de pâine uscată sau alte resturi respingătoare, indigeste şi nocive. De multe ori nu era nici măcar atât. Prizonierii erau transportaţi în spatele liniilor frontului unde trebuiau să sape tranşee şi fortificaţii sub ameninţarea bâtelor şi a baionetelor santinelelor germane. Dintre căpeteniile militare cel mai neînduplecat cu românii a fost gen. Hauff, comandantul diviziei 26 di Würtemberg. Brutalităţile germanilor i-au atins nu numai pe prizonieri, dar chiar şi pe locuitorii care, impresionaţi de martiriul românilor, au îndrăznit să îi ajute deseori aducându-le hrană. Resentimentul Germaniei faţă de România a apărut în fapte şi scrieri ale vremii. **Împăratul Wilhelm al II-lea a reacţionat violent la "trădarea" regelui României: a decis ştergerea numelui regelui Ferdinand din Marea Carte a familiei Hohenzollern, "ucigându-l", astfel, în arborele genealogic şi purtând doliu pentru "defunct"!** După intrarea nemţilor, în nov. 1916, la Mânăstirea Curtea de Argeş, locul de veci al monarhilor români, aceştia au depus jerbe de flori la mormintele regelui Carol I şi reginei Elisabeta ai României, şi au regretat faptul că regina Maria şi Brătianu l-au încurajat pe regele Ferdinand să rupă angajamentele luate în 1883 de România faţă de Puterile Centrale şi să participe la război împotriva acestora, pentru întregirea hotarelor ţării şi unificarea neamului românesc al cărui rege devenise. Dar **tocmai de aceea loialul şi bravul monarh ale cărui merite nu au fost niciodată reliefate suficient, trebuie să trăiască veşnic în inimile Românilor al căror rege adevărat a fost, trecând peste însăşi familia sa!**

Dar osemintele ostaşilor români decimaţi de cumplita mizerie nu se află numai la Soultzmatt, ci şi în alte localităţi din Alsacia şi Lorena:

- la Dieuze se află îngropaţi 947 de soldaţi români; dintre aceştia, 842 odihnesc în morminte individuale şi 105 în osuar;
- la Labry - 90 de soldaţi cu morminte individuale şi 156 în osuar, în total 256 de prizonieri români morţi;
- la Maguenau sunt înhumate trupurile a 472 de soldaţi români în careul militar al cimitirului,

iar la Mulhouse alţi 35.

În zonă se găsesc alte zeci de morminte, situate la Cholloy-Menillot, Filerey, Pierrepont, Raon-l'Etape, Senones şi altele.

Cimitire mai mari, osuare, se găsesc la Strasbourg-Cronenbourg (osemintele a 200 de ostaşi români) şi la Colmar (274).

Militari străini înhumaţi pe teritoriul României

Pe întreg teritoriul României se găsesc numeroase cimitire unde, în cele două războaie mondiale, au fost înhumaţi, conform documentelor de arhivă, 81.699 de militari de toate gradele, proveniţi din 17 ţări. Printre ei figurează şi 142 de indieni, cei mai mulţi morţi fiind ruşi (26629) şi germani (41.774).

MILITARI STRĂINI ÎNHUMAŢI PE TERITORIUL ROMÂNIEI:

STATUL (ARMATA)	NR. CELOR ÎNHUMAŢI	Războiul mondial în care au căzut
Algeria	233	I
Armenia	63	II
Austro-Ungaria	2063	I
Bulgaria	2575	I
Cehia	171	I
Franţa	423	I
Germania	41774	I, II
Grecia	5	I
India	142	II
Italia	1952	I, II
Marea Britanie	178	I, II
Polonia	110	II
Rusia	6761	I
Serbia, Croaţia şi Slovenia	578	I
Turcia	2356	I
Ungaria	2447	I, II
URSS	19868	II
Total	**81699**	

Realizări şi, mai ales, proiecte ale Societăţii "*Cultul Eroilor*"

Cinstirea memoriei celor care şi-au jertfit viaţa pentru România, protejarea mormintelor lor din ţară sau străinătate sunt datorii sacre ale statului şi ale fiecărui român.

Există, de asemenea, tradiţia de a respecta mormintele cetăţenilor străini căzuţi pe teritoriul ţării noastre, indiferent dacă ne-au fost aliaţi sau inamici.

Actualmente, când asociaţia îşi trăieşte "a doua viaţă", s-a alcătuit şi un program de perspectivă. După **reabilitarea cimitirului de onoare de la Ţiganca (Basarabia)**, în vara acestui an, şi amplasarea unui monument comemorativ la Erevan (Armenia), acelaşi lucru se va întâmpla, în viitoarele luni, şi la Zwickau (Germania), Budapesta (Ungaria), Sommerein (Austria) şi Velke Ionovice (Cehia). Se vor negocia acorduri interguvernamentale cu Ucraina, Ungaria, Cehia, Polonia, Slovacia, Bulgaria şi Republica Moldova.

Va continua cercetarea arhivistică şi în teren pentru identificarea şi evidenţa mormintelor comemorative de război în 20 - 25 de zone din ţară şi străinătate, încercându-se, astfel, să li se redea demnitatea. Se va organiza şi un concurs on-line pe teme istorice, cu premii, "Să nu ne uităm eroii".

Să sperăm că toate aceste necesare şi promiţătoare proiecte nu vor rămâne doar la stadiul de proiect, ca atâtea altele din societatea noastră actuală!

Este de datoria noastră să-i cinstim pe cei care nu au un însemn la căpătâi şi să le dedicăm un mic

semn de recunoştinţă, să refacem şi să conservăm locurile sacre în care odihnesc eroii neamului, ştiuţi şi neştiuţi, aşa cum am văzut în vara aceasta la superbul monument de pe şoseaua naţională ce leagă Topliţa de staţiunea Borsec (total reamenajat, curăţat, mereu plin cu flori proaspete de munte, cu benzile tricolore fluturând în vânt).

Poporul român a avut întotdeauna cultul eroilor, încă de pe vremea dacilor, iar Mişcarea Legionară continuă linia (o mică dovadă fiind parastasele organizate regulat şi pelerinajele la mormintele eroilor).

G. Emilian

***

EVOCARE ION MOŢA (continuare din pag. 6)

Unul dintre aceşti tineri, dl. Al. Constant, iată cum înfăţişează personalitatea şi rolul lui Moţa în acele împrejurări: "...trebuie să recunoaştem real: **prin Moţa noi am ajuns la inima Căpitanului**, la încrederea desăvârşită în el. **Moţa a fost puntea între intelectualismul nostru livresc, sec şi indiferent şi acest izvor de spiritualitate românească şi creştină, de sens, credinţă şi hotărâre.**

Pentru mai mulţi dintre noi, intrarea în Legiune a însemnat finalul unei exasperante crize psihologice. Şi meritul acestei tămăduiri revine întreg lui Moţa."

EVOCARE VASILE MARIN (continuare din pag. 6)

Primit cu drag de toţi ai casei, pe vreme frumoasă ne aşezam sub bolta de viţă din curte, la tradiţionala dulceaţă şi cafea, discutând în şopotul liniştitor al unei cişmele, niciodată bine închisă, problemele legionare. Impresia de ţară şi patriarhat te făcea să treci mai uşor prin frământările zilnice ale vieţii Capitalei. Bineînţeles, în acele discuţii am atins şi problema, mereu actuală, a jertfei legionare. Marin credea că a te jertfi e din cale-afară de greu şi nici nu ar însemna mare lucru a-ţi dărui pur şi simplu viaţa. A o da însă într-un anumit fel, şi în scopul de a folosi colectivităţii din care faci parte şi pentru întărirea ideii servite, aceasta da, poate fi într-adevăr o jertfă purtătoare a pecetei Dumnezeiescului în ea. (...)

Vasile Marin a fost numit şef al judeţului Ilfov. Avântul luat de această organizaţie mai târziu s-a datorat în largă măsură impulsului iniţial dat de conducerea lui.

În 1936 înfiinţează în judeţ câteva tabere de muncă. Dintre acestea s-a remarcat cărămidăria din apropierea moşiei Stolojan (o rudă a Brătienilor). Munca şi disciplina legionară aduce prietenia moşierului, care îi vizita des şi îi ajuta cu scule şi alimente. Când am vizitat tabăra, **Marin, bronzat de soare, se afla între cei 30-40 de legionari cărora le făcea educaţie. Zecile de mii de cărămizi arse şi rânduite mărturiseau îndreptăţită mândrie a lucrului efectuat.**

Cu un an înainte, în toamna lui 1935, Vasile Marin fusese avansat la gradul de comandant legionar, după stagiul făcut în tabăra Căpitanului de la Carmen Sylva, împreună cu toţi acei care întemeiasem, odată cu el, primul cuib, "Axa", desfiinţat acum prin interzicerea revistei.

Când, la începutul lui 1936, se dispune o nouă organizare a Mişcării, pe cuiburi, nemaiadmiţându-se legionari neîncadraţi, am constituit cuibul "Las că-i bine", cu Vasile Marin, prof. Vasile Cristescu, Al. Constant şi V. Dumitrescu. Numele cuibului a fost sugerat de Vasile Marin, după o curentă expresie a Căpitanului, des întrebuinţată ca încheiere a unor discuţii asupra unor întâmplări şi evenimente care arătau, din contră, că nu merge deloc bine!

În acea vreme, nemaiexistând nici o publicaţie legionară, cuibul "Las' că-i bine" ia iniţiativa editării unei reviste. După oarecari discuţii, se hotărăşte să rămână la denumirea propusă de Vasile Marin: "*VESTITORII*". Astfel a luat fiinţă Vestitorii, sub direcţia aparentă a lui Vasile Marin. De la primul număr revista s-a bucurat de un deosebit succes, iar Marin i se dedicase pe de-a-ntregul. Din păcate, după câteva numere, revista ne-a fost interzisă de cenzura presei, introdusă în România bunului plac, guvernată mereu cu stare de asediu, ceea ce convenea dictaturii, pe atunci camuflată, a regelui Carol al II-lea Călăul.

"Era în el o mare linişte şi o mare lumină; liniştea înotătorului care, venind de departe, simte din nou pământul tare sub picioare; lumina celui care a găsit poarta înspre grădina sufletului. (...)

Calităţile lui de claritate şi de preciziune, făcuseră din el **o autoritate a doctrinei legionare** (...)

O mare ascuţime şi mlădiere dialectică, o impresionantă putere de sinteză, un simţ special pentru proprietatea termenilor; **un dar de a formula**, echilibrând nu numai sensul dar şi fraza; **o căldură pasionată** pornind dintr-un ritm interior pe care disciplina nu-l diminuează în intensitate, ci, dimpotrivă, îl întăreşte, purtându-l pe drumuri sigure, - şi peste toate un ochi deschis pentru momentele esenţiale ale realităţii, singurul instrument care poate preface evenimentul în teorie. Aşa stă în faţa noastră gândirea lui Vasile Marin, câtă a trecut pe hârtie până la vârsta de **treizeci şi trei de ani.** (...)

Când deci a hotărât moartea lui Vasile Marin, Dumnezeu a voit să ne certe."

(extrase din Evocarea filosofului **Nae Ionescu** din prefaţa cărţii "Crez de generaţie")

UNDE DAI ŞI UNDE CRAPĂ - pe marginea unei emisiuni TV

Revoluţia de acum 17 ani ne-a îmbogăţit vocabularul, însă numai cu englezisme. Le folosesc şi cei care nu au avut parte de prea multă carte, din gura lor ieşind, zilnic, "O.K.", "week-end", "stand-by" sau atât de inexpresivul "rating" atât de folosit când este vorba despre realizatori ai diverselor emisiuni, de la "talk-show"-uri la divertismente chinuite.

Ahtiaţi după creşterea "rating"-ului, realizatorii de emisiuni în direct pe micul ecran consideră, din păcate, că notorietatea invitaţilor, indiferent de moralitatea şi starea psihică a acestora, reprezintă cheia succesului în câştigarea audienţei.

Nimic mai fals!

În acest cadru şi-au făcut loc dezbateri sterile, fără sare şi piper, fără argumente pertinente, solide, de cele mai multe ori anoste şi care, în final, rămân "în coadă de peşte". În această categorie includ şi **emisiunea cu subiect legionar care a avut loc în luna decembrie la postul TV "*Naţional*"**, la o oră de maximă audienţă.

Invitaţii moderatorului Mădălin Ionescu au fost Şerban Suru, şeful unei organizaţii simiste, tânărul redactor-şef al publicaţiei acestei organizaţii, "Obiectiv Legionar" şi un personaj macabru, cunoscut prin mitocănie şi limbaj suburban, agresiv şi jignitor folosit la toate emisiunile televizate (în care a avut în mână bagheta de dirijor şi, în exclusivitate, ultimul cuvânt).

Anticiparea mea, când am văzut cine ia parte la această dezbatere - că, în final, totul va fi un fiasco - s-a adeverit. **Emisiunea a fost un "ghiveci"**, fără un conţinut din care să se extragă concluzii, cu **întrebări puse "la mişto" şi răspunsuri aidoma**.

Ca de obicei, apariţia lui Şerban Suru şi a tânărului său discipol a frapat, dat fiind ţinuta afişată de cei doi: cămaşă verde cu centură şi diagonală. Eu, personal, mă bucur când văd pe ecranul televizorului cămăşi verzi, **dar uniforma, dublată de afirmaţia obsesivă a invitatului cum că el este şeful Mişcării, trebuia întărită prin comportament: trebuie să ştii că fundamentul doctrinei legionare este religia creştină** *şi să respingi cu hotărâre practicarea homosexualităţii când eşti întrebat*, **trebuie explicată clar poziţia Mişcării Legionare faţă de antisemitism** *(nu prin simpliste trimiteri la teatrul "Baraşeum")*, **iar când eşti insultat personal sau când este insultată Mişcarea, nu ai absolut nici un motiv să izbucneşti în râs!**

La o întrebare pusă celor doi invitaţi au apărut zâmbete: "*Văd că aţi venit cu centurionul ! ...*". Ori se ştie că "centurion" nu este totuna cu "centură"! ("centurion" este un cuvânt de origine latină, vechi de peste 2000 de ani, desemnând un conducător care avea în subordine 100 de soldaţi - "cento").

Gheaţa fiind spartă, emisiunea s-a transformat în joaca pisicii cu propria-i coadă. Întrebat pe cine reprezintă, dat fiind faptul că în Bucureşti sunt trei organizaţii legionare distincte, fiecare cu ziarul său, Ştefan Suru, plin de infatuare, a spus că el reprezintă Mişcarea Legionară, celelalte două, conduse de Nicador Zelea Codreanu şi de Mircea Nicolau, nu reprezintă nimic.

Nu ne deranjează dacă Şerban Suru se autointitulează "Şeful Mişcării Legionare", e treaba lui, dar trebuie să precizeze că reprezintă doar curentul simist (adepţii lui Horia Sima), despre care am mai avut ocazia să spunem că este un vâsc crescut pe trunchiul stejarului. Şi asta deoarece conducătorul său din anii '40, prin comportamentul său iresponsabil, a dus la distrugerea elitei legionare şi la decapitarea Mişcării.

Remarcile zeflemitoare cum că Nicador Zelea Codreanu nu reprezintă nimic şi că este, într-un fel, diletant (!), iar singurul său merit ar fi că este nepotul Căpitanului, ori că s-ar fi dus la el să-i ceară sfatul înainte de a tipări primul număr al revistei "Cuvântul Legionar", sunt tot atâtea meschinării.

Oricine se poate întreba, stupefiat, cam ce sfat putea să ne dea dl. Suru a cărui aşa-zisă revistă, editată ca să se afle în treabă, nu face altceva decât să copieze cuvânt cu cuvânt diverse cărţi şi articole din presa străină, unele neavând nimic comun cu Mişcarea Legionară! Diferenţa între cele două publicaţii este extrem de vizibilă, chiar de la prima pagină: "***Obiectiv Legionar***" se bazează pe "foarfecă", nu are nici o notă personală, iar "***Cuvântul Legionar***" are articole proprii, de atitudine, pe diverse teme, la care se munceşte serios şi care poartă semnătura autorilor de vârste

şi profesii diferite (pornind de la senatori legionari şi ajungând până la tineri studenţi).

Ridicol, nu s-a sfiit să "precizeze" că a cerut "patentarea" unei idei "originale": cei care au fost miniştri, în timpul mandatului lor înşelând încrederea alegătorilor, să fie traşi la răspundere. ***Suntem de acord să fie aşa.*** **Numai că acest "patent" aparţine deja lui Corneliu Zelea Codreanu, care a cerut aceasta în ... 1934, pe când era membru în Parlament!** (Şi ce bine ar fi fost ca propunerea Căpitanului să se fi transformat în lege!)

Crezându-se la una dintre emisiunile de divertisment gen "*Ruleta rusească*", pe care le-a păstorit pe la diferite posturi de televiziune, Andrei Gheorghe şi-a început "recitalul" cu întrebări "inteligente": "*Când veţi ajunge la putere?*", "*Ce veţi întreprinde?*", "*Probabil că aveţi un plan?!*". Şi: "*Cum veţi candida la alegeri, din moment ce sunteţi cunoscuţi în ţară ca ucigaşi - bunăoară asasinii lui Nicolae Iorga, împuşcat de voi în nov. 1940?*"; "*Aţi întocmit lista neagră cu persoanele incomode în activitatea dvs.?*", apoi, culmea insolenţei: "*Veţi folosi metoda pac-pac! în lichidarea lor?*" După care dl. Gheorghe a izbucnit în hohote de râs, lăsându-şi capul pe spate şi etalându-şi dantura cabalină. Arsenalul său de cunoştinţe privitoare la doctrina legionară a derapat adeseori şi, hodoronc-tronc, s-a "completat" cu referiri la manuscrisele de la Marea Moartă, care se lipesc ca nuca în perete. Echidistanţa a fost înlocuită cu rechizitoriul aspru.

În faţa acestor întrebări tendenţioase, menite să degradeze Mişcarea Legionară, cel care suporta "tirul", invitatul Şerban Suru a făcut cu greu faţă, slalomul său prin răspunsurile date neavând forţa de a convinge, argumentele aduse neavând greutate. Mărturisesc că eu, dacă eram "chestionat" în felul arătat mai sus, agresiv, lipsit de fond, tendenţios şi sentenţios, mă ridicam şi părăseam emisiunea. Şerban Suru nu a făcut-o. S-a lăsat batjocorit şi s-a alăturat hohotelor "moderatorului", râzând şi el. O prestaţie mai mult decât jalnică.

Tânărul Octavian Lixeanu, redactorul "Obiectivului Legionar", a avut o prezenţă pur decorativă: a răspuns timorat, cu transpiraţiile curgând. A spus că în ianuarie '41 este adevărat că au fost omorâţi câteva sute de civili, mult mai puţini decât zecile de mii de legionari ucişi în închisori de către dictatura antonesciană şi, mai ales, de către cea comunistă.

Trebuia să precizeze, însă, că victimele "rebeliunii legionare" nu au putut fi atribuite niciodată legionarilor participanţi la evenimente. Nici atunci şi nici după 1944, când se putea intenta un proces răsunător împotriva eventualilor vinovaţi de moartea a 120 de evrei. Dacă ar fi existat cea mai palidă dovadă (exceptând veşnicul "lasă că ştim noi"), comunitatea evreiască ar fi făcut un caz de nivel mondial, aşa cum a făcut întotdeauna, fără excepţie.

Dacă emisiunea, aşa cum am arătat, a fost de o jalnică factură, am avut totuşi şi o mare satisfacţie. În timpul derulării ei, în josul ecranului televizorului au fost afişate circa 211 mesaje ale telespectatorilor din toată ţara. Un număr impresionant, desigur, vădind "rating"-ul amintit la începutul articolului - ***o audienţă foarte mare, ca de obicei, când se discută despre legionarism.***

Dintre aceste apeluri, **un număr impresionant au fost favorabile Mişcării Legionare, dovadă a interesului pentru acest curent intrat în Istorie, care nu a putut fi şters de către istoricii de rea credinţă.** Adevărul iese întotdeauna la suprafaţă.

Ne oprim aici, menţionând însă în mod expres că mesajele din josul ecranului televizorului au fost foarte convingătoare. Orice comentariu pe marginea lor este de prisos. Amintindu-vă vorba lui Nae Ionescu: "Mergeţi direct la izvoare!", **redăm câteva dintre aceste mesaje care ilustrează perfect o vorbă din bătrâni: *"Unde dai şi unde crapă!"***

- Am avut trei mari personalităţi politice, buni români: Brătianu, Codreanu şi Antonescu. *Ingraţi, nu am ştiut să-i apreciem, ultimii doi au fost asasinaţi. Istoria nu ne va ierta.*

- Doresc să mă înscriu în Mişcarea Legionară. Ce trebuie să fac? - întrebarea cel mai des pusă în emisiune, apelurile venind din toată ţara, de la Arad la Constanţa şi de la Satu Mare la Giurgiu;

*- **Căpitanul a fost emblema naţionalismului** românesc, o figură care sper că, în viitor, va fi la loc de cinste în manualele de istorie;*

- Literatura legionară este ca şi inexistentă, de ce nu se face nimic în această privinţă?

- Trăiască Legiunea şi Căpitanul !

- În cloaca politică de astăzi, ***îi asemăn pe legionari cu Feţii-Frumoşi.***

- De ce nu se scrie o istorie a Mişcării Legionare, obiectivă?

- Bunicii mei l-au cunoscut pe Căpitan şi au avut cuvinte de laudă la adresa lui. Eu i-am cunoscut pe Ceauşescu şi Iliescu. Preferam, dacă se putea, să fi avut şi eu privilegiul de a-l cunoaşte pe Căpitan!

- Păstraţi decenţa, d-le Andrei Gheorghe, participaţi la o dezbatere unde nu aveţi nici cele mai elementare cunoştinţe. Asta se numeşte tupeu !

- Mişcarea Legionară a avut concepţii sănătoase, la bază stătea munca, cinstea şi onoarea. Care dintre parlamentarii actuali este sărac? Codreanu Corneliu a fost şi a murit sărac, ca şi toţi ceilalţi camarazi ai săi de ideal.

- Mă mir că după '89 am mai găsit câteva cărţi care combat Mişcarea Legionară, cu argumente neconvingătoare, tocite de atâtea repetări în anii de dictatură comunistă.

- Dacă ar avea mijloacele materiale necesare pentru o bună propagandă, sunt sigur că Mişcarea Legionară ar avea astăzi reprezentanţi în Parlament.

- Sunt din Botoşani, nicăieri nu am văzut o carte sau ziar cu ideologie legionară. Îndreptaţi-vă ochii şi în nordul ţării !

- Cum pot să-mi procur cărţile lui Corneliu Zelea Codreanu?

- Legionarii au fost primii care au luat atitudine împotriva bolşevismului. *Politicienii, în frunte cu Nicolae Titulescu, au cochetat cu regimul de la Moscova. S-a ales praful din diplomaţie şi pulberea din România Mare în anul 1940.*

- Legionarii tăceau şi făceau. *Acum se vociferează în Parlament şi se bate cu pumnul în piept, dar o ducem din ce în ce mai prost.*

Emilian Georgecu

EROAREA DARWINISTĂ (I)

În 1859 Charles DARWIN, cercetător britanic de origine evreiască, lansa **o teorie care încerca să explice originea speciilor de plante şi animale altfel decât prin Creaţie.** Conform acestei teorii speciile ar evolua în mod natural unele din altele, de la forme mai simple la forme mai complexe, şi astfel ar fi luat naştere toate vieţuitoarele existente astăzi, *inclusiv omul, despre care se afirmă că ar proveni dintr-o specie de maimuţă.*

Această teorie nu a fost demonstrată niciodată, dar mulţi, interesaţi mai ales de aspectul moral al problemei (dacă omul se trage din maimuţă suntem liberi să ne comportăm ca animalele şi să fim preocupaţi doar de propria persoană şi de grija zilei de azi), **au preluat ideea şi au reuşit să o impună ca teorie oficială.** *În special duşmanii seculari ai creştinismului au contribuit la propagarea acestei false teorii.* **Astfel s-a ajuns ca în multe şcoli să se înveţe că omul se trage din maimuţă şi, din păcate, există astăzi foarte mulţi tributari acestei gogomănii poleite şi subtil răspândite prin mass media** (inclusiv la "Teleenciclopedia", "Naţional Geographic" şi "Discovery").

Cititorul neavizat va fi surprins să afle că nu există nici o dovadă a evoluţiei speciilor, în ciuda tonelor de hârtie consumate şi a noianului de vorbe, şi că *ştiinţa actuală respinge ipoteza evoluţiei.* Prof. ***Nicolae Paulescu*** spunea simplu: "***Doctrina lui Darwin nu este altceva decât o ţesătură de erori de logică.***" **- ceea ce vă va demonstra serialul de faţă.** ***Iată şi lista acestor erori:*** *confuzia între trecerea de la anorganic la organic şi trecerea de la neviu la viu; falsa implicaţie diversitate => evoluţie; falsa implicaţie unitate chimică => evoluţie; falsa implicaţie asemănare morfologică => descendenţă; falsa implicaţie asemănare genetică => descendenţă; confuzia între selecţie şi evoluţie; confuzia între adaptare şi evoluţie; confuzia între mutaţie genetică şi evoluţie; confuzia între dispariţie şi evoluţie, confuzia între variabilitate şi evoluţie;* ***absurditatea conform căreia "funcţia creează organul"****; cercul vicios. teoria evoluţiei permite trasarea unui arbore filogenetic, iar arborele filogenetic este adus ca dovadă pentru teoria evoluţiei.*

INTRODUCERE

Înainte de a discuta despre teoria evoluţiei speciilor să definim câteva din noţiunile cu care ne vom întâlni în continuare.

Specia este o comunitate de vieţuitoare care se pot încrucişa între ele şi care sunt izolate reproductiv de alte comunităţi similare. Indivizii care alcătuiesc o specie se pot încrucişa sexuat nelimitat între ei, în timp ce indivizii aparţinând unor specii diferite nu se pot încrucişa sexuat sau, în rarele cazuri în care se încrucişează, hibrizii sunt sterili (cum este de exemplu catârul, care este un hibrid între cal şi măgar). Speciile se diferenţiază între ele prin anumite caracteristici anatomo-morfologice, fiziologice, comportamentale şi biochimice, precum şi prin particularităţi ecologice. (...)

Indivizii aparţinând aceleiaşi specii dar de rase sau populaţii diferite se pot încrucişa sexuat între ei, dând naştere la urmaşi fertili. Prin astfel de încrucişări sau prin mutaţii genetice este posibil ca, pornind de la populaţii şi rase existente, să apară populaţii şi rase noi de plante şi animale. Vedem, deci, că la nivelul raselor şi al populaţiilor are loc un proces evolutiv, numit ***microevoluţie***.

Unii biologi s-au gândit că, prin extensie, un fenomen evolutiv similar ar putea avea loc şi la nivelul speciilor. Acest fenomen ipotetic a fost numit ***macroevoluţie*** şi, cu ajutorul lui, s-a încercat să se explice originea speciilor de plante şi animale. Primul care a reuşit să formuleze o teorie cât de cât închegată privind evoluţia speciilor a fost Ch. Darwin, ideile sale fiind ulterior continuate şi dezvoltate de alţi cercetători. Această teorie a fost numită ***teoria evoluţiei speciilor sau, mai scurt, evoluţionism.*** *Acesta vine în contradicţie cu creaţionismul, care afirmă că speciile de plante şi animale au fost create de Dumnezeu.*

ORIGINEA VIEŢII

Unul din primele puncte ale disputei dintre evoluţionism şi creaţionism este cel referitor la originea vieţii. Creaţioniştii susţin că viaţa a fost creată de Dumnezeu, în timp ce evoluţioniştii susţin că materia ne-vie s-ar fi organizat în mod spontan şi ar fi dat naştere vieţii (teorie care a primit numele de ***generaţie spontanee***). (...)

În mod evident, în condiţiile actuale, materia ne-vie nu se organizează spontan pentru a da naştere la organisme vii. Evoluţioniştii susţin, însă, că atmosfera primitivă şi oceanul primordial ar fi avut o altă compoziţie chimică, mai favorabilă apariţiei vieţii. Aceasta este o simplă ipoteză care nu poate fi demonstrată, dar să presupunem că ar fi adevărată. Ca urmare a acestui fapt s-ar fi format prin sinteză chimică, mai întâi o "supă organică" în ocean, după care, substanţele din această "supă" s-ar fi autoorganizat treptat pentru a da naştere vieţii, mai întâi în forme acelulare (virusuri), iar apoi în formele celulare.

În unele experienţe de laborator, în condiţii total diferite de cele pe care le întâlnim astăzi în natură, dar despre care se afirmă că ar fi identice cu cele din atmosfera primară, **cercetătorii au reuşit să sintetizeze unele substanţe organice, printre care cel mai cunoscut exemplu îl constituie aminoacizii. Evoluţioniştii consideră acest fapt ca pe o dovadă a posibilităţii *generaţiei spontanee*.** Ei "uită" însă să precizeze câteva "mici detalii". Le vom preciza noi: aminoacizii sunt totuşi molecule relativ simple, care reprezintă doar cărămizi de construcţie pentru alte molecule mai complexe (proteinele), iar **într-un mediu acvatic (cum se presupune că era şi oceanul primordial), reacţia de polimerizare a aminoacizilor este defavorizată, astfel încât nu numai că aceştia nu au tendinţa de a se autoasambla ci, dimpotrivă, proteinele au tendinţa naturală de a se descompune. *Rezultă că nu putem explica astfel originea moleculelor proteice complexe şi nici apariţia ipoteticei "supe organice".*** (...)

În ceea ce priveşte virusurile, denumirea de "forme de viaţă acelulare" este improprie întrucât acestea nu posedă metabolism propriu şi nu se autoreproduc. **În plus, ele nu puteau să apară înaintea celorlalte vieţuitoare, deoarece multiplicarea lor nu poate avea loc decât într-o celulă-gazdă, nu şi într-un mediu abiotic.**

Chiar şi cele mai simple organisme vii (bacteriile) sunt totuşi extrem de complexe, posedând, printre altele, un genom complex şi un set de cel puţin câteva mii de enzime, fiecare dintre ele fiind implicată într-o anumită reacţie biochimică, iar aceste reacţii sunt dependente unele de altele, astfel încât lipsa uneia din ele poate afecta grav organismul, putând provoca chiar moartea acestuia. **Rezultă, deci, că aceste sisteme nu puteau să apară pe rând, ci trebuia să apară direct o celulă gata formată.** (...)

Întrucât calculele de fizică statistică sunt complexe şi, dacă le-aş expune în detaliu, aş risca să nu poţi fi înţeles, **voi recurge la o analogie: un ceas are o structură cu mult mai simplă decât o celulă vie şi, totuşi, nimeni nu a văzut vreodată o bucată de metal care să se transforme de la sine într-un ceas, indiferent cât de mult timp ar trece, deci nici materia ne-vie nu poate de la sine să dea naştere vieţii.**

Din exemplul cu ceasul mai vedem un lucru: ***metalul nu se transformă singur în ceas dar, dacă intervine un ceasornicar, acest lucru devine posibil. Deci, şi în cazul apariţiei vieţii avem nevoie de un "Ceasornicar" numai că, dată fiind complexitatea organismelor vii, Acesta trebuie să fie cu mult mai inteligent decât omul şi, în acelaşi timp, să fie capabil să intervină la nivel molecular pentru a organiza sistemele biochimice celulare.*** (...)

Alţii, văzând că nu reuşesc să explice apariţia vieţii pe pământ prin teoria expusă mai sus, **caută să rezolve problema afirmând că viaţa a fost adusă pe Pământ (într-un fel sau altul) de pe o altă planetă.** Acest lucru nu a fost, însă, demonstrat şi, în plus, nu rezolvă problema deoarece, ***ori aici, ori pe altă planetă, tot nu pot explica în ce mod materia ne-vie ar fi putut da naştere vieţii.*** (...)

UNIVERSALITATEA CODULUI GENETIC

Toate organismele vii posedă un genom, iar informaţia cuprinsă în acesta este descifrată cu ajutorul unui cod genetic. Acest cod genetic este universal, adică **la toate vieţuitoarele, de la cele mai simple până la cele mai complexe** (cu câteva mici excepţii nesemnificative), **aceeaşi secvenţă de trei baze azotate codifică acelaşi aminoacid.**

Atât evoluţioniştii cât şi creaţioniştii consideră acest fapt ca pe o dovadă a originii comune a tuturor vieţuitoarelor de pe Pământ. ***Numai că, atunci când ajung să precizeze care ar fi această origine comună, nu mai sunt de acord: evoluţioniştii susţin că toate vieţuitoarele au evoluat dintr-un singur organism iniţial, în timp ce creaţioniştii susţin că toate vieţuitoarele au fost create de un Dumnezeu unic.***

Să analizăm pe rând cele două poziţii.

Să presupunem că vieţuitoarele ar fi evoluat toate din acelaşi organism iniţial. În acest caz se pun câteva probleme legate de universalitatea codului genetic.

Prima dintre ele se referă la originea acestui cod. **Teoria oficială susţine că însuşi codul actual ar fi apărut prin evoluţie dintr-o variantă mai simplă (cu două baze azotate la un aminoacid). Lăsând la o parte faptul că nu există nici un vieţuitor cu un astfel de cod şi nu avem nici o dovadă că ar fi existat vreodată, se pune o altă întrebare:** *dacă într-adevăr codul ar fi evoluat, cum se explică faptul că astăzi toate vieţuitoarele au acelaşi cod, ţinând cont de faptul că orice modificare a lui s-ar fi transmis numai la urmaşii organismului la care ar fi apărut modificarea, iar la celelalte vieţuitoare nu?*

Să presupunem acum că într-un fel sau altul s-a ajuns totuşi la un organism care posedă codul genetic actual. *Dacă toate vieţuitoarele ar fi evoluat din acesta, ar fi inexplicabil faptul că toate celelalte gene s-au modificat în timp, dând naştere la întreaga diversitate a lumii vii pe care o cunoaştem astăzi, numai genele care conţin informaţia referitoare la codul genetic au rămas nemodificate.*

Vedem, deci, că universalitatea codului genetic nu poate fi invocată ca o probă în favoarea evoluţionismului.

În schimb, acceptând poziţia creaţionistă, toate aceste probleme sunt rezolvate: Dumnezeu a folosit acelaşi cod genetic tocmai pentru ca noi să ne putem da seama că toate vieţuitoarele au acelaşi Creator.

(continuare în numărul viitor)

(Extrase din cartea "***Ortodoxia şi eroarea evoluţionistă***" de *matematician* **Ion Vlăducă** şi *biofizician* **Firmilian Gherasim**)

Pagină realizată de Cuibul "Aurel Ionescu"

Aniversare Mihail Eminescu

*Eminescu nu este doar cel mai mare poet al Românilor, aşa cum se accentuează mereu, ci reprezintă însăşi **axa spiritului românesc**, este **părintele ideologiei naţionale moderne**, cele mai valoroase scrieri ale sale fiind cele politice, economice şi sociale - incomode însă pentru duşmanii noştri, ca şi pentru slugile lor.*

De-a lungul timpului am prezentat conspiraţiile împotriva lui Eminescu, am publicat fragmente din articolele sale ocultate, am contracarat acuzaţiile aduse geniului Românilor privind pretinsa xenofobie şi pretinsul său antisemitism (publicând declaraţiile dr. ec. Radu Mihai Crişan cu ocazia tipăririi amplului său studiu *"Spre Eminescu"* şi a broşurii *"Testament politic Eminescu"*). Anul acesta vă oferim **câteva idei principale dintr-un studiu argumentat solid:**

MIHAIL EMINESCU, UN MARE PRECURSOR AL LEGIONARISMULUI

Pentru acţiunea de ridicare şi sfărâmare a lanţurilor robiei materiale sau morale, naţia îşi aşteaptă omul. Şi EMINESCU, acest "al semnelor vremii profet", îl vesteşte cu cuvinte de foc. Se cere o nouă direcţie şi un stil de viaţă şi de luptă, care să fie însăşi chintesenţa adevăratului suflet românesc. Şi Eminescu indică linia pe care se va mişca omul aşteptat. *"Nu acel om politic va fi însemnat, care va inventa şi va combina sisteme nouă, ci acel care va rezuma şi va pune în serviciul unei mari idei organice, înclinările, trebuinţele şi aspiraţiunile preexistente ale poporului său"* (vol. II, pag. 438, ediţia N. Creţu). (...)

CĂPITANUL este prima mare sinteză a acţiunii româneşti, menită să transpună pe planul realizării toate visurile de mărire românească şi gândurile sublime ale tuturor înaintaşilor şi în primul rând ale lui Eminescu: să creeze un erou al vitejiei, al muncii şi al dreptăţii. Această acţiune nu va râvni să facă un partid politic, care n-ar putea "să dea cel mult un nou guvern şi o nouă guvernare", ci ea va tinde să creeze o "şcoală, care să poată da ţării acesteia un mare tip de român"

Fără Eminescu, credinţa legionară ar fi lipsită de principala sa rădăcină în sensibilitatea şi gândirea românească nealterată.

Fără credinţa legionară dată de Căpitan, care trasează un nou stil de viaţă caracteristic românesc şi monumental, gândirea şi îndemnurile lui Eminescu ar fi rămas o voce în deşertul vieţii publice româneşti din ce în ce mai pustiită de străinism şi politicianism.

Eminescu, genial în gândire, şi Căpitanul, genial în acţiune, cei doi poli de sinteză prin care trece axa destinului românesc ce se proiectează spre lumina orbitoare a Cerului. Ei doi reprezintă mai bine linia de viaţă şi onoare a neamului românesc.

Dar pe lângă necesitatea istorică de împlinire reciprocă, pe aceşti doi titani ai gândirii şi ai faptei româneşti îi apropie o serie întreagă de lucruri şi mai ales un destin comun de martiri. **Amândoi sunt "mândri feciori" ai Moldovei de Sus, astăzi cotropită de străini, amândoi au fost prigoniţi şi chinuiţi pentru credinţa lor în neamul românesc, amândurora li s-a contestat ce le era mai scump în lume: originea românească, amândoi n-au apucat să păşească în al patruzecilea an al vieţii, când geniul lor creator ar fi intrat în plină fază de maturitate; amândoi au fost martirizaţi, primul înnebunit de durere şi ucis într-un spital de nebuni, al doilea încărcat de lanţuri şi purtat prin toate închisorile României Mari şi apoi strangulat.**

Aniversând naşterea lui Mihai Eminescu, "*generaţia noastră* - cum scrie Căpitanul - se *găseşte pe aceeaşi linie de credinţă, de simţire şi de caracter cu cei de la 1879 şi în momentele acestei sfinte întâlniri, se închină cu recunoştinţă şi cu evlavie în faţa marilor umbre*" ("Pentru Legionari", pag. 131, ediţia 1936).

În orice rând din scrisul politic şi social al lui Eminescu se reflectă crezul nostru legionar. Este atât de mare actualitatea lor încât, dacă n-ar fi fost cele şase decenii care ne separă de la moartea lui, s-ar crede că au fost scrise astăzi, într-o carte destinată pentru legionari. **Acest fapt evidenţiază prin el însuşi cât de mare a fost reaua credinţă a acelora care au încercat şi încearcă să prezinte doctrina legionară ca ceva străin de sufletul românesc.**

Dar tot din acest fapt, care ne umple sufletul de mândrie, rezultă şi o mare răspundere pentru legionari: ei sunt cei mai legitimi executori testamentari ai concepţiei politice eminesciene.

În aceste zile de înverşunată prigoană, de mare dezolare sufletească şi de multă dezorientare în cugete, mai mult ca oricând, **revine legionarilor datoria ca această neasemuită comoară de gândire şi simţire românească să fie păstrată neatinsă şi transmisă nealterată generaţiilor care vor veni.** Peste "hiatusul" pe care vor să-l creeze în dezvoltarea istorică românească actualii stăpâni, sufletul legionar să arunce o indestructibilă punte de legătură pentru ca gândurile marilor înaintaşi să nu mai poată fi - cum spune Căpitanul - "închise cu peceţi grele sub lespezi de uitare".

Cu acest prilej să ne pătrundem încă o dată de adevărul istoric stabilit de Eminescu că ***neamul românesc se găseşte în plină luptă cu "veniturile"*** - aceste toxine interne - care, sedimentate la încheieturile vieţii noastre publice, îi otrăvesc existenţa şi îi împiedică o dezvoltare normală. (...)

Făcând acest popas pentru comemorarea naşterii celui mai mare poet şi profet naţional, precursorul crezului nostru legionar, să ne împrospătăm puterile sorbind cu nesaţ din învăţătura lui şi, cu aceeaşi tărie de caracter, cu acelaşi optimism şi robusteţe morală, cu aceeaşi fermitate şi hotărâre, să mergem înainte, tot mai înainte, pe linia de foc a măreţului destin românesc pe care l-au visat toţi înaintaşii şi martirii noştri.

"Formaţi caractere!" – iată porunca pe care marii noştri înaintaşi ne-o trimit în aceste vremuri, de dincolo de mormânt.

(Extrase din conferinţa cu acelaşi titlu ţinută de comandant şi ideolog legionar, economist **CONSTANTIN PAPANACE**, cu ocazia aniversării Centenarului Eminescu, publicată în Colecţia "Biblioteca Verde" din Italia şi reeditată în ţară în Ed. Scara, 2002)

NOTĂ: *Acest studiu îl puteţi citi integral împrumutându-l de la biblioteca Redacţiei noastre (a se vedea ultima pagină pentru adresă şi pentru programul de relaţii cu publicul).*

***

BOBOTEAZĂ

De la Gerar pustiu în ipostază
toţi spinii sufletului cer zăpezi
al fagurilor apei în amiază
oglinditori de-acelaşi pururi crez

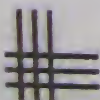
stupi de cristal în clinchet stând de pază
izvoarelor spre care nu cutezi
sfinţeşte-n duhul viu de Bobotează
în pur fiord al Domnului Botez

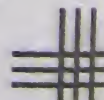
şi-n reveria apelor aşează
preclare tăuri iezerele-miez
cascade care binecuvântează

răscrucile adâncurilor verzi
talaz încreştinat de aceeaşi rază
a crucii stând să o recuperezi.

Cristiana Hâncu

Zig-zag prin Capitală

CTITORI FRANCEZI ŞI ROMÂNI AI "MICULUI PARIS"

Un tur al Bucureştiului pentru un excursionist străin are ca repere clădiri sau palate monumentale construite până la primul război mondial, în perioada liniştită şi prosperă în toată lumea, cunoscută sub numele de "la belle epoque".

Titulatura de "Micul Paris" datează încă de la începutul anului 1850, când au început construcţiile, după modelul francez, a celor mai frumoase edificii (care tronează, desigur, în centru). Acestea sunt operele unor celebri arhitecţi francezi, precum şi ale specialiştilor români şcoliţi la L'Ecole des Beaux Arts din Paris. Sunt impunătoare, fiecare având o puternică personalitate distinctă, iar ca punct comun broderiile ornamentale şi fineţea reliefurilor de pe faţadele acestor clădiri. Cei mai importanţi arhitecţi care şi-au pus amprenta au fost francezii Paul Gottereau, Cassien Bernard, Albert Galleron, Alfred Ballu şi elveţianul Louis Blanc.

Lor li adaugă, în **1881**, ***"Societatea Arhitecţilor Români"*** condusă de Alexandru Orăscu, primul arhitect român cu studii în străinătate.

Construcţiile monumentale au făcut ca scriitorul francez Paul Morand, în spumoasa carte dedicată acestui oraş, să spună că este un "adevărat Mic Paris", sintagmă care a făcut carieră încă de la sfârşitul sec. al XIX-lea. Un ofiţer suedez ce vizita oraşul pentru a doua oară în 1885, spunea că "este mai bine să nu-l părăseşti pentru a păstra o bună amintire". Cronicile mondene ale vremii, precum şi consemnările călătorilor străini, evocau, în termeni savuroşi, fracurile şi crinolinele (rochiile în formă de crin), pălăriile şi parfumurile aduse de la Paris, restaurantele cu meniuri franţuzeşti, servite "chic", şi saloanele selecte, unde "totul era francez, nimic românesc, nici măcar cântecele, monologurile, poezia sau dansul".

Bucureştiul a cunoscut o perioadă de dezvoltare urbană fără precedent, până la începutul celui de-al doilea război mondial. Elanul s-a stins imediat după instaurarea comunismului (care a întrerupt orice formă de construcţie occidentală).

Primul arhitect francez care a muncit în România a fost **Michel Sanjouand**, cel care a creat, în **1835**, **PALATUL ŞTIRBEI**.

Arhitectul **Paul Galleron** a construit **ATENEUL**, în **1886**, construcţie finanţată, în parte, şi prin subscripţie publică ("Daţi un leu / Pentru Ateneu!"). Construcţia este impunătoare, având în faţă şase coloane ionice, iar ampla cupolă are 20 de ferestre împodobite cu cununi şi lire. Impresionant este şi vestibulul, dublat de 12 coloane, din care pleacă 4 scări monumentale din marmură de Cararra. *Deasupra celor 52 de loji*, pictorul Costin Petrescu a pictat *ample scene din istoria românilor*.

Un alt **Galleron**, pe nume **Albert**, împreună cu conaţionalul său **Cassien Bernard**, a pus, în **1884**, piatra de temelie a **SEDIULUI BĂNCII NAŢIONALE**. Arhitectura impunătorului edificiu include elemente ale Renaşterii târzii franceze. Accesul la etaj se face prin două scări de marmură simetrice. Sala de consiliu, bogat decorată cu stucaturi aurite, dotată cu mobilier stil Ludovic al XIV-lea, a fost împodobită în 1891 cu patru picturi monumentale, opere ale lui G.D. Mirea, Nicolae Grigorescu şi E. Voinescu. Pentru faţadele celor două corpuri, sculptorii I. Georgescu şi Şt. Ionescu Volbudea au realizat patru statui alegorice, plasate în nişe, reprezentând Justiţia, Agricultura, Comerţul şi Industria.

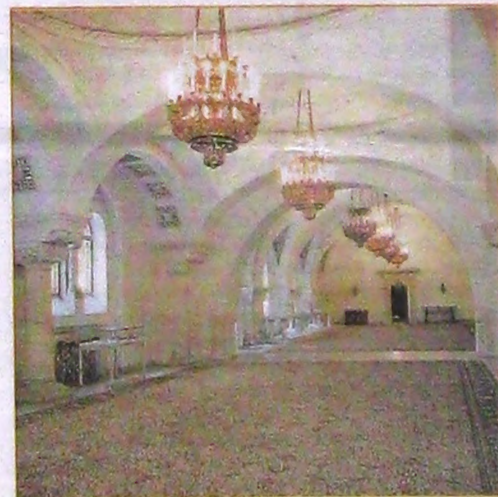
CASA DE ECONOMII ŞI CONSEMNAŢIUNI (C.E.C.), în stilul academismului francez, a fost concepută de **Paul Gottereau**. Clădirea impresionează prin cupolele sale octogonale din sticlă, dar mai ales prin arcul susţinut de 2 coloane gemene compozite ce marchează intrarea. Lucrările au început în anul **1897**, fiind marcate printr-o ceremonie la care a participat familia regală (Carol I al României – regina Elisabeta), şi s-au încheiat în **1913**, când Mihai Simionide a executat o serie de picturi, remarcabile fiind "Fortuna distribuind bunurile ei României în urma Independenţei" (pe plafonul sălii de consiliu) şi "Munca" (pe peretele aulei centrale).

Tot **Paul Gottereau** a construit **BIBLIOTECA CENTRALĂ UNIVERSITARĂ, cu prilejul aniversării a 25 de ani de domnie a regelui Carol I.** Rafinamentul interioarelor, mobilierul de bună calitate, vitraliile cu teme naţionale, sălile de lectură luminoase şi frumosul amfiteatru corespund pe deplin misiunii ei culturale.

Şi tot **Paul Gottereau** a conceput, în **1893**, planul **PALATULUI COTROCENI**. După doi ani palatul s-a

extins cu o nouă aripă către nord, a cărui execuţie a fost încredinţată **arhitectului Grigore Cerchez**. Acesta, încurajat de **regina Maria**, preferă ***stilul neo-românesc***, atât în arta ornamentală, cât şi în

organizarea spaţiilor.

Interiorul palatului se remarcă prin diversitatea stilistică a decoraţiunii. Astfel, scara monumentală, înconjurată de galerii largi, în stil neo-baroc francez, aminteşte de Opera Mare din Paris, care i-a servit ca model. Marele salon de recepţie este conceput în stil neo-românesc, unul dintre apartamentele regale în stilul neo-renaşterii germane, iar alte încăperi folosesc repertoriul rococo sau Art Nouveau. Pe pereţii casei scării erau amplasate portrete ale familiei regale. Palatul a suferit intervenţii ulterioare, care au păstrat, însă, structura şi expresia generală a volumelor iniţiale.

Întemeiată în 1856 de francezul Carol Davila, **FACULTATEA DE MEDICINĂ** are abia în 1903 propriul său sediu. Sarcina de a construi clădirea i-a revenit **arhitectului elveţian Louis Blanc**, adept al arhitecturii renaşterii franceze. În faţa clădirii a fost aşezată statuia lui Davila, turnată în bronz de către Karl Stork.

Edificiu monumental şi auster, în stilul Renaşterii franceze, **PALATUL DE JUSTIŢIE** a fost construit după planurile arhitectului francez **Alfred Ballu**. Lucrările, începute în **1890**, s-au încheiat 5 ani mai târziu. O scară monumentală ocupă o jumătate din lungimea clădirii, iar şase statui alegorice din piatră decorează faţada. Deasupra sunt plasate două statui din piatră care simbolizează Forţa şi Prudenţa, operă a lui Karl Stork - fiul.

ATHENEE PALACE a fost şi este un punct de referinţă pentru viaţa culturală şi mondenă a Bucureştiului. Hotelul a fost construit între **1911 - 1914**, după planurile arhitectului **Théophile Bradeau**, în stilul arhitecturii eclectice. Proiectul lui Bradeau a fost finanţat de o societate franceză condusă de baronul de Marsey, societate care a mai contribuit şi la ridicarea hotelului Palace şi a Cazinoului din Sinaia. Iniţial, hotelul a avut 149 de camere şi 10 apartamente cu mobilier Ludovic al XIV-lea, produs în Franţa şi Anglia. Serios avariat la bombardamentele din 4 aprilie şi 24 aug. 1944, hotelul a fost ulterior refăcut, în timp record, de către **arhitectul Duiliu Marcu**.

Ar fi nedrept să omitem dintre ctitorii care au contribuit la renumele Capitalei, cel de Micul Paris, pe arhitecţii români.

Alexandru Săvulescu este cel care a construit **PALATUL POŞTELOR, devenit ulterior MUZEUL NAŢIONAL DE ISTORIE AL ROMÂNIEI.**

Construită la finele sec. XIX, clădirea a fost asemănată cu Palatul Poştelor din Geneva. Treptele, aflate pe toată lungimea faţadei, preiau denivelarea terenului între cele două proeminente pavilioane de colţ acoperite de cupole.

Un alt arhitect renumit este **Petre Antonescu** care a inaugurat, în 1936, de Ziua Unirii Principatelor, **ARCUL DE TRIUMF**. Basoreliefurile sunt realizate de renumiţi sculptori ai vremii: Constantin Boraschi, Alexandru Călinescu, Nae Constantinescu, Ion Jalea, Cornel Medrea, Dimitrie Paciurea şi Costin Petrescu. Faţada sudică avea în acea vreme două medalioane cu chipurile regelui Ferdinand şi al reginei Maria, distruse în perioada comunistă (au fost pozate din nou, pe locurile lor, în

urmă cu zece ani). *Pe interiorul Arcului de Triumf au fost reprezentate bătăliile de la Mărăşeşti şi Oituz, iar pe faţadele laterale au fost înscrise proclamaţiile Regelui: cea de la intrarea României în Marele Război şi aceea de la Alba-Iulia, cu prilejul încoronării sale ca rege al României Mari.*

Închei prezentarea succintă a câtorva monumente arhitectonice ce fac fala Bucureştiului cu **PASAJUL VILLACROSS**, construit între **1890 - 1891** de către arhitectul **Felix Xenopol**. Pasajul leagă Banca Naţională de Calea Victoriei, fiind, în acelaşi timp, stradă, clădire pentru locuinţe şi spaţiu comercial. Când a fost dat în folosinţă, se spunea, în presă: "uliţa mai strâmtă a cărei lăţime se poate tolera până la doi stânjeni, destul ca acea trecere să fie numai pentru pietoni şi să fie acoperită".

Asistăm astăzi la o explozie în domeniul construcţiilor. Pretutindeni sunt şantiere, dar numai pentru construcţia de locuinţe, mari magazine sau sedii comerciale. Unele sunt de-a dreptul hidoase, din sticlă şi beton, înalte, fără nici o personalitate arhitecturală.

Şi mă întreb, cu nostalgie: "*Unde sunt zăpezile de altădată?*"

E. Ghiocel

Dreptul la replică

DUPĂ RĂZBOI MULȚI VITEJI S-ARATĂ

Întrucât **publicația "*Obiectiv Legionar*" a d-lui Șerban Suru face afirmații insultătoare, mincinoase**, în mod evident nefondate și partizane **la adresa dr. Șerban Milcoveanu**, domnia sa ar fi avut drept la replică în paginile aceleiași publicații.

Ideea de a fi nevoit să ia contact cu producătorii și promotorii acestei publicații îi provoacă însă o adâncă repulsie, motiv pentru care a cerut spațiu în publicația noastră. *Nu pentru a se dezvinovăți, lucru care presupune existența unei vinovății, ci pentru a nu lăsa să încolțească, în mintea puținilor cititori ai publicației sus-amintite, sămânța dezinformării aruncată de un tânăr indus în eroare de mentorul său* și care se crede îndreptățit să aprecieze împrejurări și situații pe care nici mentorul său nu le-a trăit și care sunt greu de catalogat din spusele altora, mai ales din spusele unor persoane interesate să își creeze o imagine de primadonă neînțeleasă.

Am înțeles că dl. Octavian Lixeanu, redactorul publicației lui Șerban Suru, face un studiu istoric în care scuipă pe cine crede domnia-sa și linge pe cine crede domnia-sa. Dar **să trecem la subiect**, mai concret, **citându-l pe autor în totalitate**, pentru a nu fi acuzați de interpretări:

"În primul rând, Șerban Milcoevanu afirmă că a primit Legitimația de decorare cu Medalia <<Eliberării de sub jugul fascist dată prin Decretul 525 din 06.08.1954>> - adăugând că - <<aceasta din urmă mi-a fost înmânată la 4 Octombrie 1958 de către Securitatea de Stat>>. Deci, în timp ce legionarii trăiau calvarul temnițelor comuniste, Șerban Milcoveanu era decorat de Securitate. Fie și numai această dovadă,, și ea ar fi suficientă pentru a demonstra că domnia sa nu a fost străin de colaborarea cu Securitatea. Dar mai există și alte dovezi în acest sens, așa cum reiese din următorul citat:<< (...) a) am evitat chiar întâlnirea ocazională pe stradă cu foști membri ai Mișcării Legionare și b) în imposibilitatea de a evita întâlnirea - să încunoștiințez prin poștă onorata Securitate că n-am avut nici o convorbire și că nu s-a stabilit nici o înțelegere.>> Deci, în mod regulat Șerban Milcoveanu scria Securității, explicând ceea ce mai făcuse - oare asta nu se numește redactare de note informative?"

Am încheiat citatul și, înainte de a reda conținutul interviului, nu mă pot abține să fac **o remarcă personală: sunt convins că nu dl. Octavian Lixeanu face aprecierile imbecile de mai sus, ci altă persoană, nici dl. Suru, eu cred că a fost forțat, de cine știe ce împrejurări nemărturisibile, să scrie ce a scris.**

Nicador Zelea Codreanu

Și acum, **DECLARAȚIA** D-LUI DR. ȘERBAN MILCOVEANU:

"D-le Nicador Zelea Codreanu, textul de mai sus conține două fapte concrete care, fiind de natură istorică, **mă obligă a răspunde și a restabili adevărul istoric.**

Primul fapt concret la care se referă este primirea de către mine a medaliei "Eliberarea de sub jugul fascist". Această medalie a fost **dată de Ministerul de Război** în aug. 1952, la toți ofițerii și subofițerii Armatei române care, în ziua de 23 aug. 1944, au stat de strajă activă în Armata română și nu au plecat din țară. **Această medalie s-a dat la 100.000 de persoane** care, pe parcursul timpului, au murit; în 1989 eram unul dintre foarte puținii încă în viață. **Această medalie nu s-a dat nici de partidul comunist, nici de Securitate, s-a dat de Ministerul de Război**. Medalia mea a fost oprită de Securitate 4 ani. La toți cei 100.000 de ofițeri și subofițeri a fost înmânată de Ministerul de Război. Mie nu mi s-a dat. Abia în oct. 1958, după 4 ani și 2 luni, am fost chemat la Securitate și mi s-a dat, de către un căpitan, fără nici o explicație. Aici fac o mică paranteză: discutând cu acest ofițer, mi-a făcut o mărturisire: că în viața lui nu a citit un text mai frumos ca acela dat de mine la Securitate în ziua de 21 ian. 1958 (la data respectivă am fost chemat la Securitate, băgat într-o cameră, încuiat – de la ora 8 dimineața la 8 seara – ca să răspund la întrebarea: "Pentru ce dumneata, care aveai toate privilegiile, toate drepturile - și profesionale și sociale, care aveai avere, în 1935 ai intrat în Mișcarea Legionară?" Am scris acest text "Pentru ce am intrat în Mișcarea Legionară" și ce am văzut eu în Mișcarea Legionară. Cred că am făcut cea mai bună pledoarie pentru Mișcarea Legionară.

Solicit analiștii aceștia istorici care se ocupă de arhive să caute acest document de 22 sau 23 de pagini ministeriale. Am aflat că acest text al meu se găsește în arhiva Comitetului Central. Solicit să fie scos din anonimat și publicat, pentru că acesta este masajul întregii mele generații.

Dar să revenim. Acest ofițer mi-a înmânat decorația fără nici o explicație. Atenție: nu a fost o decorație pentru o activitate politică, ci o decorație dată - la 100.000 de ofițeri și subofițeri - de către Ministerul de Război cu ocazia zilei de 23 august!

În 1989 a fost o campanie extraordinară împotriva legionarilor. În presă, în Parlament, Guvernul, Ion Iliescu, toți tunau și fulgerau că Mișcarea Legionară ar fi conspirat să pună mâna pe putere și ei, comuniștii, ar fi apărat statul român.

În atmosfera aceea îngrozitoare, artificială, fabricată, împotriva legionarilor, s-au concretizat două măsuri antilegionare: **F.S.N.-ul a făcut o lege electorală unde, la art. 11, se suprima dreptul de vot și calitatea de cetățean a legionarilor.**

Acest articol 11 a fost combătut de Dan Amedeo Lăzărescu în numele Partidului Liberal; a solicitat să se asocieze la protest și P.N.Ț., dar reprezentantul acestuia a refuzat, iar un fruntaș țărănist pe nume Ciumara a declarat: "Atunci când vom veni noi la putere, legionarii vor fi în spatele gratiilor".

Atunci am fost primul care am apărat această cauză. M-am socotit obligat să fac un memoriu către guvernul Iliescu, în care am protestat împotriva scoaterii în afara legii a legionarilor.

Deținuții politici aveau trei reprezentanți în acest Parlament: gen. Constantin Lățea, istoricul Radu Ciuceanu și Ticu Dumitrescu. I-am rugat pe toți trei să prezinte memoriul meu în Parlament, din care făceau parte, în apărarea legionarilor. Toți trei au acceptat.

Dl. general Lățea a cerut cuvântul și a început să citească; deodată, s-au sculat din fundul sălii 20 - 30 de așa-ziși parlamentari, între care majoritatea erau ofițeri de Securitate, recunoscuți de mine după cele 750 chemări la anchetă în cursul perioadei comuniste. Aceștia au protestat cu strigăte, oprindu-l pe dl. Lățea să citească memoriul.

Cine credeți că era în fruntea lor? Mircea Dinescu, care nu era securist, dar care este ori un credul, ori un om care gândește puțin.

A încercat să citească memoriul Radu Ciuceanu. Aceleași strigăte. Radu Ciuceanu a renunțat și atunci a încercat, în vociferările din sală, să îl citească Ticu Dumitrescu.

Nici unul dintre aceștia nu era legionar, erau numai deținuți politici, dar îi apărau pe legionari în calitate de români și de cetățeni.

Am fost acuzat de fascism. Am răspuns că nu mi se poate aduce această acuzație, *eu fiind decorat cu Medalia antifascistă!*

Câteva luni mai târziu, același guvern comunist ascuns în F.S.N., tot cu Iliescu, vroia să vină cu a doua măsură contra legionarilor, să le suprime dreptul la compensație pentru anii de închisoare, (adică noi să nu primim pensia aceea de deținut politic). Eu eram, poate, cel mai puțin interesat personal, căci am făcut numai un an și jumătate detențiune, în '52 - '53, și numai trei luni în '59. Dar erau oameni care au făcut 15 ani, 20 de ani, și ar fi fost o nenorocire pentru ei.

Am făcut un al doilea memoriu către Guvern, către Președinție.

Și ce spune acest impostor pe care spuneți dvs. că îl cheamă Lixeanu? Se referă la un act pe care l-am făcut în favoarea Mișcării Legionare, în favoarea națiunii române, în favoarea dreptății și adevărului, pentru ca să se recunoască calitatea de cetățean a legionarilor și calitatea de deținuți politici. Sunt singurul care a făcut ceva concret după '89. **Văd că toți ăștia care au stat cu mâinile în sân mă insultă.**

Acesta este primul răspuns, în legătură cu această medalie.

Al doilea fapt la care se referă acest - cum ați spus că îl cheamă? - este vorba de așa-zise note informative.

În Mișcarea Legionară, Corneliu Zelea Codreanu, ing. Gh. Clime, prințul Al. Cantacuzino, Mihail Polihroniade au fost idolii mei, alături de Ionel Moța și Vasile Marin. L-am ascultat pe **George Furdui**, care a fost geniul generației noastre și care a făcut o **lege pentru toată studențimea: *"Nici un fel de contact cu poliția secretă! Îi întâlniți pe trotuar, treceți automat pe trotuarul celălalt!"*** **Aceasta a fost legea mea și am aplicat-o tot timpul.**

Mai târziu, pe parcursul anilor, mi-am dat seama că statul totalitar comunist este altfel decât statul de dinainte, în care funcționa prezumția de nevinovăție, deci acuzatorul trebuia să facă dovada vinovăției. În statul dictaturii comuniste, era invers: funcționa prezumția de vinovăție. Această chestiune am realizat-o că se întâmplă în România mai târziu.

Pe parcursul anilor întâlneam pe stradă legionari. Ne salutam sau schimbam două vorbe și nu se întâmpla nimic. Mai târziu am observat că unii dintre ei erau informatori (sau Securitatea îi urmărea): eram chemat la anchetă.

De exemplu, am întâlnit pe stradă pe Stamboli și nu s-a mai auzit nimic; pe Vergati - nu s-a întâmplat nimic, l-am întâlnit pe stradă pe Florescu Dacus cu care am vorbit mai mult, chiar mi-a recitat "Imnul dacilor" făcut de el - nici el nu a vorbit, nici eu nu am vorbit, și nu s-a întâmplat nimic.

Am întâlnit odată, pe stradă, la Universitate, pe Nicolae Pătrașcu; era în iunie 1946, după procesul lui Antonescu. Am stat de vorbă despre procesul lui Antonescu.

Mult mai târziu, în 1952 – 53, la Securitate, în timp ce eram arestat, am fost luat la întrebări: *"Ce ai complotat cu Nicolae Pătrașcu? Ce ați pus la cale?"* Am negat: "Nu l-am văzut, nu am discutat cu el." S-a făcut o comisie de trei ofițeri care, timp de 12 ore, nu m-au întrebat decât acest lucru: Ce am conspirat cu Pătrașcu? Eu aplicam legea lui George Furdui negând totul. Bănuiesc că sau Pătrașcu a spus ceva sau era urmărit.

După nu știu cât timp, m-am întâlnit pe stradă cu fratele comandantului legionar Virgil Ionescu și i-am atras atenția: "În calitate de frate, caută memoriile lui Virgil, să nu se piardă!" Ei bine, după câteva zile sunt chemat la Securitate și același colonel Pascu începe să țipe la mine: "Dai sfaturi la legionari să se ocupe de memorii legionare!" Deci acest Ionescu făcuse notă informativă.

M-am întâlnit întâmplător cu un legionar, Cojocaru, din Ploiești, pe care nu îl simpatizam, îl suspectam dinainte de 1937, și i-am spus de la început că nu am nimic de discutat cu el. După câteva zile am fost chemat la Securitate și un colonel care s-a recomandat Pascu, a început să țipe la mine că fac teatru pe stradă, că ce a fost scena aia cu "Lasă-mă în pace, nu vreau să vorbesc cu tine". Deci acest Cojocaru făcuse notă informativă.

Au mai trecut ani și în 1957, la o vizită în cadrul unui curs la Institutul de Geriatrie, un medic cunoscut îmi arată într-un pat un pacient. Cine credeți că era? Radu Gyr. (Ieșise din închisoare și, pe urmă, iar a fost băgat.) Pe Radu Gyr l-am iubit foarte mult, l-am avut profesor la Sf. Sava. L-am îmbrățișat, dar nu am vorbit nimic politic cu el.

În 1959, când am fost din nou arestat pentru ca să mă convingă din nou să devin colaborator, deci după doi ani, am fost luat la întrebări: "Ce am conspirat cu Radu Gyr? "Nu știu nimic, nu am văzut nimic". Eram încă convins să neg totul. După mai multe zile la rând, după ce m-au

terorizat cu "conspiraţia" cu Radu Gyr, mi-au spus: "Citeşte!" şi mi-au pus în faţă declaraţia lui Radu Gyr, din '57 - în care spunea numai adevărul, nimic neadevărat.

După trei luni de închisoare am fost chemat de colonelul Enoiu, şeful anchetelor, cel mai feroce dintre toţi, care mi-a spus: "Am fost generoşi cu dumneata, ţi-am oferit colaborarea, ai refuzat să semnezi angajamentul, ai dat cu piciorul la viaţa dumitale. Acum ai primit sentinţa de condamnare 10 ani, mâine dimineaţă mergi la tribunal să se confirme oficial sentinţa". Eu am tăcut, nu am zis nimic, m-a rebăgat în arest şi după o oră am fost din nou scos, tot cu ochelari, tot cu mâinile legate, şi dus într-un birou - asta se petrecea la închisoarea "Uranus". Acolo era un individ îmbrăcat în haine de securist cu grad de colonel, care mi-a spus că, într-adevăr, nu există nici o lege care să te oblige a fi colaborator, dar că greşisem că nu comunicasem Securităţii că îl văzusem întâmplător pe Radu Gyr. "Asta este vinovăţia dumitale! Pentru asta rămâi în libertate, *dar sub supraveghere continuă*".

Atunci am zis atunci că tratamentul preventiv este cel eficace, nu tratamentul curativ. **Am schimbat tactica, în sensul că eu să fiu primul care să declar că nu am făcut nimic, să fie documentul scris şi pe urmă dumnealor să-mi dovedească că nu este adevărat.** Din ziua aceea, din 1959, am luat hotărârea să nu mai aplic legea lui George Furdui. Legea a fost bună înainte, acum nu se mai putea aplica. *Trebuia, în cazul unei anchete, să fie la dosar dovada nevinovăţiei. Am luat hotărârea să accept situaţia aşa cum era şi să informez Securitatea de întâlnirile accidentale, fără nici un alt fel de comentariu, decât sesizarea că m-am întâlnit pe stradă cu un legionar.* Asta a fost hotărârea mea din 1959.

Acesta este răspunsul meu la aşa-numite corespondenţe cu Securitatea, cum zice nemernicul ăsta.

Nu există nici un angajament de-al meu de a colabora cu Securitatea, nu există nici o hârtie în care eu să vorbesc despre altcineva! Numai despre mine! Numai despre persoana mea, că nu am făcut nimic! Atât! Nimic despre altcineva !

Şi acum, permiteţi-mi să-mi spun părerea despre acest text (producţia Lixeanu – n.n.): este antiştiinţific, din trei motive.

Primul: tot textul acesta, de la început la sfârşit, pare să fie o pledoarie pentru Şerban Suru, adică *o invocare deformată a realităţilor istorice, care să justifice persoana lui Şerban Suru.* Să dau un exemplu: Direcţia de Propagandă a Partidului era tendenţioasă pentru că prelucra trecutul în favoarea prezentului: toată istoria de 2000 de ani a poporului român era o pregătire pentru P.C.R. şi toată istoria P.C.R. era o pregătire pentru încoronarea lui Ceauşescu. Textul acesta este exact pe această linie.

Al doilea: vorbeşte despre nişte evenimente de acum 50 de ani. Istoria trebuie judecată şi apreciată în funcţie de situaţia de atunci, în conjunctura de atunci. Nu după mentalitatea din 2007, ci după cea din 1946. *Evenimentele trebuie judecate în funcţie de epoca aceea.* Acest nemernic, despre care spuneţi că are douăzeci şi ceva de ani, judecă cu mentalitatea din 2007.

Al treilea motiv pentru care cred că acest text nu este ştiinţific, nu este de istorie: **vrea să lase să se înţeleagă că a fost un vid pe care l-a ocupat Şerban Suru.** ***Nu a fost nici un vid!*** Chiar dacă nu ar mai fi fost nici un legionar în viaţă - lucru exclus! - vine un străin să se facă moştenitorul memoriei lor, operei lor, ideilor lor?! **Ca să fie moştenitor, trebuie să fie recunoscut, pentru că sunt legionarii mai tineri care încă mai supravieţuiesc. Aceia te recunosc că eşti pe poziţia de legitimitate şi în continuarea celor care au murit.** Nu vine un străin să pună mâna: *"Eu vreau să fiu proprietarul acestei idei."*

Legitimitatea dvs., d-le Nicador Zelea Codreanu, este recunoaşterea de către legionarii bătrâni. *Faptul că vă numiţi Zelea Codreanu este garanţie că nu veţi trăda, pentru că vă obligă ereditatea, vă obligă sângele, dar legitimitatea dvs. este că sunteţi recunoscut de noi.*

Şi parcă textul mai abordează o problemă: Cătălin Zelea Codreanu ar fi avut o părere proastă despre dvs. Nu este adevărat! Dimpotrivă, eu la dvs. am venit prin Cătălin Zelea Codreanu, care mi-a vorbit foarte frumos de dvs., aşa că ceea ce spune nemernicul ăsta este greşit. Eu nu vă cunoşteam, cunoşteam restul familiei. Ca moştenitor al lui Corneliu Zelea Codreanu noi îl vedeam pe Mihăiaş Moţa, la el era mintea noastră.

Închei spunând că acest om este un impostor. Dacă nu a trăit acele vremuri, nu are dreptul să judece.

"Cea mai mare satisfacţie pentru un om deştept este să-l numească prost un prost, căci atunci vede că nu seamănă cu el." Nicolae Iorga (1871 - 1940)

Şerban Milcoveanu

***

Concurs

ISTORIA CENZURATĂ DE GUVERNELE ROMÂNEŞTI

- premii în cărţi -

Condiţii de participare: vârsta max. 35 ani; răspunsurile se vor trimite în scris pe adresa sediului, sau se pot da personal, la sediu, până la data de **10** a lunii următoare apariţiei revistei. Premiile se vor ridica de la redacţie.

RĂSPUNSUL CORECT LA ÎNTREBAREA LUNII DECEMBRIE: *"După asasinarea Căpitanului, cui îi revenea conducerea Mişcării?"*

nu a fost dat de nimeni, astfel încât premiul oferit, cartea "*Frăţia de Cruce*" scrisă de comandant legionar Gh. Istrate se va oferi din nou ca premiu şi luna aceasta.

RĂSPUNSUL ESTE URMĂTORUL:

Gradele şi funcţiile conferite de Căpitan aveau tocmai rolul de a desemna elita Mişcării; conform principiilor legionare (şi a normelor organizatorice) fixate în "*Pentru legionari*" şi în "*Cărticica şefului de cuib*" legionarii care se evidenţiau în lupte (*nu între ei!*, ci cu duşmanii neamului românesc şi ai creştinismului) erau **consfinţiţi** de Şeful Mişcării.

După asasinarea Căpitanului, conducerea Mişcării îi revenea comandantului legionar al Bunei Vestiri şi şef al Partidului "*Totul Pentru Ţară*", ing. **GH. CLIME.**

Notă: Dictatura lui Carol al II-lea instaurată în febr. 1938 impunea dizolvarea tuturor partidelor, de aceea Căpitanul a fost nevoit să autodizolve expresia politică a Mişcării, Partidul "*Totul Pentru Ţară*", dar aceasta nu însemna şi desfiinţarea Mişcării şi, mai ales, nu însemna nicidecum anularea meritelor recunoscute de el pentru ELITA CARE FUSESE DEJA DESEMNATĂ; cu alte cuvinte, **GH. CLIME se bucura de cea mai înaltă apreciere a Căpitanului (de aceea acesta îi oferise nu numai cel mai înalt grad, ci şi cea mai înaltă funcţie în ierarhia legionară)**, având chiar întâietate faţă de Radu Mironovici, Ilie Gârneaţă şi Corneliu Georgescu. (Cum însă ing. Gh. Clime se afla în închisoare, ca şi cei trei fondatori enumeraţi mai înainte, Căpitanul l-a numit ca şef al Comandamentului Legionar de prigoană pe comand. leg. prof. univ. VASILE CRISTESCU - vicepreşedinte al Partidului "Totul Pentru Ţară" şi locţiitor al Căpitanului la sediul legionar central în perioada cât acesta a fost la Carmen Sylva pentru a-şi scrie cartea "Pentru legionari", care reuşise să evadeze din închisoare pentru a conduce lupta).

- *Ceea ce susţin simiştii - şi anume că Sima ar fi făcut şi el parte din conducerea Comandamentului de prigoană - este total fals, conform înseşi afirmaţiilor lui Sima din cărţile sale memorialistice* ("Sfârşitul unei domnii sângeroase") şi conform principiilor legionare (întrucât nu există doi şefi simultan pentru acelaşi lucru); Sima era doar un subaltern, omul de legătură între Comandament şi legionarii din teren.

- **De asemenea, nu este deloc adevărată nici cealaltă afirmaţie a simiştilor – şi anume că Fondatorul Mişcării nu şi-ar fi desemnat succesor - întrucât, aşa cum am arătat mai sus, gradele şi funcţiile conferite de acesta aveau rolul de a desemna conducerea legionară.** *Aşa se şi explică faptul că, după arestarea Căpitanului, au fost închişi, pe rând, toţi cei care ar fi putut prelua şefia Mişcării. Un an mai târziu toţi aceştia a fost asasinaţi (Vasile Cristescu fusese trădat de Sima, prins şi împuşcat în ian. 1939).*

Cei trei comandanţi ai Bunei Vestiri şi Fondatori ai Mişcării: *Radu Mironovici, Ilie Gârneaţă şi Corneliu Georgescu* **trebuiau să desemneze noul şef, dar cum aveau un respect deosebit pentru tatăl Căpitanului**, prof. Ion Zelea Codreanu (vechi luptător naţionalist creştin şi membru al Senatului Legionar încă de la înfiinţare, ales de trei ori deputat în Parlamentul ţării ca reprezentant al Mişcării), **au lăsat decizia la latitudinea acestuia.**

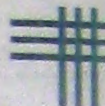
Nimeni însă nu se aştepta la adevărata lovitură de teatru care a urmat: în agitata şi confuza vară a lui 1940: **obscurul comandant Sima a reuşit să-l păcălească pe tatăl Căpitanului ca să-l susţină pe el ca şef *politic*, în acel moment** (atenţie: doar şef politic, **nu şi şef spiritual, deci nu şef în adevăratul sens al cuvântului**, şi doar temporar; Sima îi promisese detronarea şi judecarea lui Carol al II-lea pentru asasinarea Căpitanului). (Trei luni mai târziu, însă, prof. Ion Zelea Codreanu - care între timp aflase despre colaborarea lui Sima cu şeful Serviciilor Secrete pentru decapitarea Mişcării - avea să-şi retragă girul, luând atitudine publică împotriva lui Sima; din păcate, răul fusese făcut.)

Mai departe istoria este cunoscută: evenimentele s-au succedat în iureş: ţara a fost dezmembrată, Carol al II-lea a abdicat predându-i dictatura sa gen. Antonescu (atenţie: nu din cauza revoltei legionare care eşuase, legionarii predându-se autorităţilor în dimineaţa de 4 sept. 1940, iar Carol al II-lea abdicând pe 6 sept. 1940; însuşi Sima recunoaşte nereuşita acţiunii în cartea de memorii "Sfârşitul unei domnii sângeroase"). ***(continuare în pag. urm.)***

Nicoleta Codrin

ÎNTREBAREA LUNII IANUARIE: Există dovezi că Horia Sima a colaborat cu şeful Serviciilor Secrete, trădându-şi camarazii?
PREMIU: "Frăţia de Cruce" – Gh. Istrate.

Poşta Redacţiei

Revista se difuzează la chioşcurile RODIPET din BUCUREŞTI (*enumerate în pg. anterioară*), **şi din toate reşedinţele de judeţ ale ţării (precum şi în alte localităţi). Vă rugăm cereţi revista, întrucât distribuitorii n-o afişează!**

ABONAMENTE PE ADRESA:
NICOLAE BADEA (secretar redacţie)
STR: VLAICU VODĂ NR. 23, BL. V39, AP. 37, SECT. 3, BUCUREŞTI, **Tel.: (021) 322 3832**

Gelu Enache – Iaşi: În fiecare an depunem flori la mormântul lui Eminescu şi îi aprindem o lumânare. Dar nu facem aceasta numai pe 15 ianuarie, cum fac politicienii, ci ori de câte ori avem drum în zonă - mereu există o floare proaspătă sau o lumânare aprinsă, semn că şi alţi români se manifestă ca noi. Dar cel mai mare omagiu cred că este cunoaşterea operei sale politice şi, mai ales, propagarea ideilor eminesciene.

Marin Buiac – Tg. Mureş: Într-adevăr, Nichifor Crainic - pe numele său adevărat Ioan Dobre - deşi naţionalist, a fost un antilegionar declarat; sursa antipatiei profunde faţă de Căpitan şi Mişcare îşi are originea în faptul că în dec. 1933, după împuşcarea lui I. Gh. Duca de către Nicadori, Nichifor Crainic a fost arestat şi judecat împreună cu fruntaşii legionari (întrucât paginile ziarului său, "Calendarul", găzduiseră articole favorabile Mişcării), şi, deşi a fost achitat (ca şi ceilalţi, de altfel), a rămas marcat de spaima trasă şi umilinţa suportată (el, mare teolog, ziarist şi conferenţiar, să fie cercetat penal), astfel încât s-a distanţat pentru totdeauna de legionari. Pentru modul deplorabil în care se comportase în închisoare şi în timpul procesului legionarii îi boicotau conferinţele, fapt ce a contribuit la mărirea antipatiei căpătate faţă de aceştia, mai ales că, în disperare de cauză, fusese nevoit să se umilească şi să-i cerşească Căpitanului să interzică legionarilor manifestaţiile ostile. Poate că ar trebui luată în consideraţie şi gelozia lui Nichifor Crainic pe celebrul filosof şi orator Nae Ionescu care se apropiase de Mişcare cam în aceeaşi perioadă şi care-l eclipsase, cucerind inimile tineretului naţionalist creştin (celebra dispută din epocă "gândirism" – "trăirism").

Flora Crăcea – Bucureşti: Aveţi perfectă dreptate să susţineţi că legionarii au creat legende prin vitejia şi onoarea lor; şi că faptele lor deosebite trebuie povestite generaţiilor următoare.

Victor Croitoru – Huşi: A spune că masoneria a servit interesele României este cel puţin exagerat. Masoneria militează pentru noua ordine mondială, pentru globalizare, pentru statul planetar, fără graniţe naţionale. Pentru a se ajunge însă aici era nevoie ca marile imperii să fie destrămate prin revoluţii şi războaie, formându-se state naţionale: român, ungar, austriac etc. Cu alte cuvinte, interesele masoneriei în sec. XIX au coincis întâmplător cu cel al românilor; mai departe însă aceste interese se despart, pentru că interesul românilor este să fie uniţi în continuare, iar etapa următoare în planul masonic este federalizarea ţării, desfiinţarea graniţelor, dispersarea românilor prin lume şi aşezarea masivă a străinilor de diferite etnii pe pământul românesc. De altfel, unirea românilor s-a făcut prin luptă, sub sceptrul regelui Ferdinand, cu sacrificiul a mii de soldaţi şi ofiţeri români. Revoluţionarii paşoptişti pe care-i invocaţi dvs. erau nişte patrioţi care nu cunoşteau planul cu bătaie lungă al masoneriei, şi care credeau că se pot folosi de aceasta pentru a-şi servi ţara, aşa cum şi Octavian Goga, de exemplu, a crezut – naiv – că poate propune înfiinţarea unei loji creştine. Referitor la cea de-a doua întrebare a dvs.: laicizarea statului român datează din vremea lui Al. I. Cuza, mason; un amănunt interesant şi foarte semnificativ, despre care nu se prea vorbeşte, care spune totul despre aşa-zisa masonerie "creştină": frumoasa mănăstire Horaiţa din Moldova, al cărei ctitor a fost, are un detaliu cel puţin straniu, neîntâlnit în altă parte: amvonul este amplasat chiar deasupra altarului (sfidare la adresa lui Dumnezeu: omul este pus deasupra Lui şi a crucii).

Gheorghe Petcu – Ploieşti: Vă mulţumim pentru informare, am aflat deja! Vrând-nevrând aflăm din când în când veşti despre simiştii actuali pentru că, asemeni dvs., şi alţi simpatizanţi ne semnalează chestiunile mai gogonate. La întrebarea dvs. privind modificarea, în 1946, a legii electorale din 1923, vă voi răspunde în nr. viitor, pentru că prea important subiectul pentru a-l "expedia" în puţinul spaţiu rămas luna aceasta (mai ales că a avut o mare importanţă la instalarea comunismului la noi).

Mulţumim *părintelui Augustin* – Aiud, camarazilor *Tudor Murgoci* - Canada, *Florian* şi *Jean Bukiu* – Chicago, *Nicolae Itul* – Călan, doamnei *Liana Nedelcu Stan* din Brăila, d-lui *Petre Rădulescu* din Timişoara, d-lui *Emil Perşa* din Cluj, **şi tuturor celor care ne-au trimis felicitări cu ocazia Crăciunului şi a noului an.**

Totodată, mulţumim frumos tânărului "Moş Crăciun" care s-a gândit şi la noi, purtându-ne astfel sărbătoreşte spre vremurile fericite ale copilăriei.

Nicoleta Codrin

***

RĂSPUNS CONCURS **(*continuare din pag. precedentă*)**

Sima s-a repezit să colaboreze la guvernare alături de gen. Antonescu, şi **legionarii s-au trezit peste noapte cu Decretul Regal de constituire a statului "naţional-legionar" care-l consfinţea pe Sima ca "şef al Mişcării"!** *N-au protestat pentru că în cursul unei bătălii nu se schimbă sergentul care a ajuns în fruntea trupei, oricât de prost ar fi el.*

Iar peste doar patru luni legionarii au intrat într-o nouă prigoană, a urmat războiul şi tăvălugul comunist, astfel încât n-au mai avut posibilitatea de a se manifesta, dar cei plecaţi în exil (printre care şi singurul Fondator al Legiunii aflat în viaţă şi în libertate, Ilie Gârneaţă), întruniţi în Congresul Legionar de la Erding, l-au **eliminat pe Sima din Mişcare din cauza abaterilor sale multiple şi grave de la linia Căpitanului.**

Apoi, în ţară, după 1989, toate gradele legionare rămase în viaţă din vremea Căpitanului (şi mulţi alţi legionari şi fraţi de Cruce din vremea Căpitanului) s-au raliat Hotărârii de la Erding.

Unii, însă, nu s-au trezit nici până azi...

STIMATE ABONAT,

Datorită situaţiei economice, a inflaţiei şi a posibilităţilor financiare de tipografiere a revistei, **din ian. 2007 preţul revistei va fi 1,5 RON (15.000 lei vechi) exemplarul** (***urmând să mai crească puţin pe parcursul anului***). *Din cauza taxelor de expediere şi având, totodată, în vedere, faptul că vor creşte şi acestea,* **preţul unui abonament pe întreg anul 2007 va fi de:**
30 RON (300.000 lei vechi) pentru *ŢARĂ*, şi de
38 euro (sau 45 $) pentru STRĂINĂTATE - pentru expedierea unui singur exemplar (pentru mai multe, în funcţie de greutate, vă vom comunica trimestrial valoarea diferenţelor care sperăm că nu vor fi mari); trimiterea se face par avion (USA, Canada).
Este necesar *să ne contactaţi telefonic şi să ne confirmaţi abonamentul şi pentru anul 2007.*

***În speranţa că dvs. ne veţi înţelege şi veţi aprecia şi în viitor eforturile noastre pentru editarea revistei,* vă rugăm să ne trimiteţi – prin mandat poştal – contravaloarea abonamentului chiar din luna ianuarie 2007,** *Vă mulţumim!*

Secretar de redacţie col.(rtg.) Nicolae Badea

Periodic editat de "*ACŢIUNEA ROMÂNĂ*" ISSN 1583-9311
Redactor şef: **Nicoleta Codrin**
Colegiul de redacţie: Emilian Ghika, Ştefan Buzescu, Corneliu Mihai, Cătălin Enescu
Nicolae Badea - secretar de redacţie

Relaţii cu publicul: **Str. Mărgăritarelor nr. 6, sector 2, Bucureşti - În fiecare *Vineri*, orele 15–19**
(zona Circului – inters. cu Ştefan cel Mare, colţ cu str. V.Lascăr)
Tel.: (021) 322 3832 sau 0745 074493
e-mail: cuvantul-legionar@zelea-codreanu.com